

Tăm Tối

Contents

Tăm Tối	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	17
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16	22
17. Chương 17	23
18. Chương 18	24
19. Chương 19	25
20. Chương 20	27
21. Chương 21	28
22. Chương 22	29
23. Chương 23	30
24. Chương 24	32
25. Chương 25	33
26. Chương 26	35
27. Chương 27	36
28. Chương 28	38
29. Chương 29	39
30. Chương 30	41

Tăm Tối

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, độc chiếm si tình công x cường thụ, ngược luyện tàn tâm, cường thủ hào đoạtCậu là Lâm Chính Thầ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-toi>

1. Chương 1

Bên ngoài ô cửa, những hàng cây đang chuyển thành màu vàng, cả khung trời tựa như nhuộm một sắc vàng nhạt, có lẽ đã vào thu rồi.

Đã ba năm, Chính Thần chỉ có thể đứng từ bên trong ngắm nhìn thế giới bên ngoài như thế này. Cậu đưa tay lên tấm kính lạnh lẽo, ánh mắt nhìn đến những đàn chim đang di chú bay tự do trên vùng trời kia, cậu cũng muốn trở thành những chú chim đấy, cậu muốn được bay khỏi nơi này, cậu muốn tự do.

Ba năm nay cậu không thể định nghĩa được hai chữ tự do là gì. Chính Thần đưa mắt xuống chân trái của mình, chiếc xích này đã được mang vào chân cậu hai tháng rồi, sau lần bỏ trốn thất bại thứ ba. Cậu vẫn chưa quên lần đó, cứ nghĩ đã thoát rồi, đã có thể trở lại cuộc sống bình thường rồi, nhưng không, sau gần một tháng yên bình cậu lại bị bắt trở về “địa ngục”, đêm đó cậu bị hành hạ rất đau đớn sau đó thì được ban cho sợi dây xích dưới chân.

Sợi xích kia trói chặt cậu ở đây. Dem tự do, ước mộng, tất cả của cậu đặt vào vòng xích dưới chân.

Cậu nhớ cha mẹ, nhớ bạn bè, và nhớ Chu Thiện. Ở ngoài kia hiện tại họ sống có tốt không, bệnh đau đầu của mẹ cùng với chứng đau lưng của cha đã vơi bớt chưa, họ có đến bệnh viện để khám định kì không. Còn Chu Thiện, anh ấy còn lo cho mình, còn đi tìm mình không hay đã bỏ cuộc rồi... Trong đầu cậu mỗi ngày đều hiện hữu hàng tá câu hỏi không có lời đáp trả như thế.

Tiếng chốt cửa vang lên giữa căn phòng tĩnh mịch, đánh tan những suy nghĩ của cậu, không cần phải nghĩ cậu cũng biết là ai, lưng vẫn đối diện cánh cửa phòng, mắt vẫn nhìn xa xăm nơi phía xa bên cửa sổ, cậu không quay lại nhìn, mặt không hiện lên một cảm xúc nào. Phía sau vang vọng tiếng giày da bước trên sàn nhà, bàn tay to lớn nhẹ nhàng ôm lấy cậu từ phía sau, khuôn mặt người kia tựa lên vai cậu, giọng nói trầm một chút khàn ghé vào tai cậu “Anh về rồi”.

Một cảm giác chán ghét ập đến. Những cử chỉ ân cần này của hắn khiến cậu không quen.

Hắn chính là người đã mang cậu đến “địa ngục” này. Giam cầm, hành hạ, đau đớn, thống khổ đều do hắn ban cho cậu. Hắn luôn miệng nói yêu cậu, cậu thật sự không biết hắn có hiểu thế nào là yêu không, yêu là tước đoạt hạnh phúc, là tước đoạt tự do, là tước đoạt tương lai và ngay cả ước mơ của người khác sao, đối với hắn tình yêu là như vậy sao, cậu thấy tội nghiệp và khinh thường cái gọi là tình yêu của hắn.

“Tháo dây xích cho tôi!” Cậu lạnh nhạt lên tiếng, đây không phải lần đầu tiên cậu yêu cầu điều này.

“Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, anh sẽ tháo.” Và đây cũng không phải lần đầu tiên hắn trả lời như vậy.

Cái hắn muốn ở cậu chính là tình yêu và tự nguyện. Hắn biết rõ trong lòng cậu có người khác, cho nên hắn chỉ còn cách trói buộc cậu lại bên mình. Thứ mà hắn đã để tâm thì thứ đó chính là của hắn, không một ai có thể chạm vào.

“Tại sao anh vẫn cố chấp như vậy? Tôi mãi mãi cũng không... ưm” Còn chưa nói hết lời, đột nhiên bị xoay người lại sau đó bị cưỡng hôn.

Nụ hôn của hắn rất dai dẳng, đến khi cậu đã thở không nổi nữa mới buông ra. Cậu có thể nhìn rõ sắc mặt đáng sợ của hắn hiện giờ, đôi mắt sắc lạnh nhìn thẳng lấy cậu. Tay đột nhiên nắm chặt cằm cậu, gần giọng “Em còn nói những lời như thế nữa thì đừng trách tôi.”

Mặc dù đã trải qua không ít lần bị hôn như vậy, nhưng cậu căn bản một chút đáp lại cũng không có, những nụ hôn của hắn làm cho cậu càng thêm chán ghét.

Hắn đang giận, giận vì lời nói của cậu, giận vì bản thân hắn vẫn chưa thể có được trái tim cậu, mặc dù đã ba năm trôi qua. Nhưng hắn phải nhẫn nhịn, không nên làm cậu đau nữa, hắn muốn cậu cảm nhận được tình yêu mà hắn dành cho cậu.

Cậu không muốn nhìn mặt hắn, cố ý di chuyển tầm mắt. Tay đang nắm lấy cằm cậu cũng đã giảm sức đi, nhẹ nhàng mê mẩn mặt cậu, dịu dàng đặt môi lên trán cậu “Được rồi, anh không muốn chúng ta lại gây nhau nữa. Em biết rõ khi anh nổi giận sẽ như thế nào mà. Chỉ cần em ngoan anh sẽ tháo bỏ xích. Giờ thì ăn cơm đi, anh đi tắm.”

Cậu không đáp trả, mắt vô định hướng về mâm cơm đã được người làm mang vào từ trước.

Vì tình yêu chỉ xuất phát từ một phía, nên mối quan hệ này chỉ có thể gọi là ràng buộc.

2. Chương 2

Quá khứ tươi đẹp dùng hai từ hoài niệm để hình dung.

Còn hiện tại tàn khốc này chỉ có thể gồng mình mà chống chọi.

“Chu Thiện, Đình Phong nhanh lên, sắp trễ học rồi.” Thân ảnh đằng trước vừa bước nhanh vừa vẫy vẫy tay với hai nam nhân đang bước đi thanh thản ở phía sau. Cả hai nhìn nhau lắc đầu cười, trễ học chẳng phải do Chính Thần ngủ nướng sao, giờ lại hấp ha hấp hối sợ trễ.

Năm đó cậu mười lăm tuổi, Chu Thiện và Đình Phong hơn cậu hai tuổi. Theo quy luật cậu gọi họ là anh.

Bộ ba này đã thân thiết với nhau từ khi còn nhỏ, vì nhà của họ gần nhau nên thân nhau cũng là lẽ thường. Đến trường, đi công viên, du lịch, đi đâu họ cũng đi cùng nhau.

Nếu có cơ hội được quay lại thời gian, cậu sẽ chọn khoảng thời gian cậu mười lăm tuổi. Khoảng thời gian tươi đẹp khó quên nhất trong những năm tháng tuổi trẻ của cậu. Mọi thứ lúc đó thật sự giống như một giấc mộng, tràn ngập vui vẻ, tràn ngập hạnh phúc.

Mười sáu tuổi, tuổi của sự rung động đầu đời, ở tuổi này mỗi người sẽ xuất hiện một loại tình cảm đặc biệt dành cho một người nào đó, một loại tình cảm âm thầm và lặng lẽ len lỏi vào tim chúng ta, đó chính là thích thầm. Có người sẽ thật lòng với tình cảm của mình mà tỏ tình với đối phương, còn có người chẳng dám bày tỏ, chẳng dám nói ra cứ thế để cho tình cảm này lớn dần. Tuổi mười sáu của Chính Thần cũng như vậy, cũng âm thầm thích một người, đó chính là Chu Thiện, đáng lý ra cậu là con trai phải thích một cô gái nào đó nhưng một điều đặc biệt là trái tim cậu chỉ lạc nhịp trước anh, cậu không dám nói cho anh biết tình cảm của mình, vì cậu sợ, sợ khi nói ra tình cảm của mình anh sẽ sợ hãi, sẽ né tránh cậu, tình bạn mười mấy năm nay coi như bị đập nát.

Có lần cả ba người cùng nhau đi ăn, Chu Thiện nói với Chính Thần và Đình Phong anh đang thích một người học lớp của Chính Thần, khi nào đến sinh nhật của anh anh sẽ tỏ tình với người ấy. Hôm đó trái tim cậu như đang bị đâm một nhát đau điếng vì lời nói của anh, vác cái tâm trạng nặng nề của mình về đến nhà cậu nhốt mình trong phòng mà khóc, lòng cậu rối như tơ, rồi cậu nghĩ có lẽ đã đến lúc quên đi tình cảm bông bột của mình rồi, cũng tốt, sẽ không ai vì cậu mà cảm thấy khó xử.

Cũng vào đêm ấy cậu đi mua bia và đến công viên nhỏ gần nhà uống, vì là lần đầu tiên uống nên rất khó chịu, nhưng vì cậu nghe nói rằng bia và rượu có thể làm vơi bớt nỗi buồn, thế nên mặc dù rất khó nuốt nhưng cậu vẫn cố uống, hết lon này đến lon khác lần lượt đều trượt xuống dạ dày. Chính Thần sợ khi cậu say sẽ làm ra chuyện ngu ngốc nên đã gọi Đình Phong đến cùng uống với mình. Lúc Đình Phong đến cậu đã uống gần xong lon thứ ba, nhưng đã say mềm rồi “Đình Phong anh đến rồi, lại đây uống với em, nhanh lên” tay quơ quơ lon bia vừa cười vừa la lên. Đình Phong thở dài một hơi đến gần Chính Thần “Em có biết em còn quá sớm để uống thứ này không.” hần cầu nhàu đem lon bia đang cầm trên tay cậu để vào giỏ bia sau đó đem cả giỏ vứt vào thùng rác.

“Về thôi...”

Vì đã say khướt, bước đi thì loạng choạng không vững, nên Đình Phong đành cõng cậu về nhà.

“Thiện ca em thích anh...rất thích anh...vậy mà anh lại không biết...còn đi thích người khác.” Trong lúc mơ màng Chính Thần vô thức mà nói lên những lời từ sâu trong lòng.

“Chu Thiện đáng ghét...em ghét anh...”

Đình Phong nghe được hết những lời của cậu con trai nhỏ bé trên lưng mình.

Tim hần một hồi âm ỉ, khi nghe chính miệng cậu nói thích người khác trong lòng hần như phát ra một âm thanh rạn nứt. Hần thích cậu, thích sự trẻ con ngây thơ, thích dáng vẻ hay dối hờn của cậu, chung quy lại hần thích tất cả những gì của cậu, hần cũng vì những nỗi sợ như cậu nên chẳng dám nói cho bất cứ ai biết được tình cảm của mình.

Tình yêu đôi khi nực cười là vậy, cứ như một vòng tròn, người này đem tình cảm của mình cho người kia, nhưng nào biết được có một người ngày đêm vì họ mà đau lòng.

Đình Phong công Chính Thần về nhà của cậu, đem cậu vào phòng, nhẹ nhàng đặt xuống giường, sau đó xoay người lại đắp chăn lại cho cậu rồi ngồi xuống mép giường, ngồi như vậy rất lâu mới dời đi.

Trong lúc mơ màng, cậu nghe được thoang thoảng được một giọng nói, nhẹ nhàng mà trầm luân.

“Anh thích em...”

“...”

3. Chương 3

Sinh nhật thứ mười tám của Chu Thiện, anh có tổ chức một buổi tiệc nhỏ ở nhà, mời những người bạn thân thiết nhất đến dự. Bữa tiệc sinh nhật này cũng là bữa tiệc mừng anh đỗ đại học, anh đỗ trường sư phạm ở thành phố, anh từ nhỏ đã thích làm thầy giáo, ước mơ của anh sau này sẽ về quê dạy học, nơi họ sống vốn chậm phát triển nên rất ít thầy cô giỏi chịu về đây dạy nên anh muốn mình phải học thật tốt để sau này về dạy cho những đứa trẻ ở đây, ước mơ này của anh vốn giản dị nhưng âm ập vô cùng.

Cũng vì những sự ầm ập như vậy đã khiến trái tim của Chính Thần tan chảy.

Chính Thần đánh vật với suy nghĩ mãi mới quyết định đi đến buổi tiệc. Ban đầu cậu không muốn đến đó vì sợ nhìn thấy cảnh anh tỏ tình với người khác, cậu sợ chính mình kiểm nên không được. Nhưng suy nghĩ hồi lâu vẫn là nên đi thì tốt hơn, nếu không đi mọi người sẽ hiểu kì rằng chẳng phải là bạn thân thiết nhất của nhau hay sao vì lí do gì mà không đến... Đến cuối cùng những lời dèm pha của những người xung quanh vẫn là đáng sợ nhất.

Buổi tiệc cũng không hoành tráng lắm, nhưng cũng đủ để mọi người vui vẻ. Cậu đi vào, Chu Thiện vừa nhìn thấy cậu liền vui vẻ đến gần.

“Em đến rồi, Đình Phong không đi cùng em sao?” Anh nhìn đằng sau cậu tìm kiếm Đình Phong.

“Em đến một mình, Đình Phong nói có chút chuyện sẽ đến muộn một chút. À, đây là quà em tặng anh, sinh nhật vui vẻ...” Cậu chìa hộp quà nhỏ xinh về phía Chu Thiện, có chút e thẹn.

Cậu tặng anh một cặp vòng đeo tay, thật ra vì chọn mãi không thấy món nào vừa mắt nên cậu đã lấy đại cặp vòng này.

“Em đến là được rồi, còn mua quà làm gì cho tốn kém.”

“Dù sao cũng là sinh nhật anh, tặng quà cũng là điều đương nhiên.”

“Đúng là không thể cãi nổi em mà, được rồi em vào trong ăn chút gì đó đi, có socola mà em thích đấy.”

...

Bữa tiệc tàn dần, mọi người đều đã ra về gần hết, vẫn không thấy bóng dáng của Đình Phong đâu. Cậu có hơi lo lắng nhưng hiện tại điều cậu quan tâm chính là Chu Thiện sẽ tỏ tình với ai, đây cũng là lí do cậu ở đây đến khi tiệc đã tàn mà vẫn chưa về.

Dẫu biết bản thân sẽ bị tổn thương nhưng Chính Thần muốn biết được ai đã may mắn dành được trái tim của Chu Thiện.

Đến khi mọi người đã về hết, những thắc mắc cứ chòng chéo trong đầu của Chính Thần, chẳng phải anh sẽ tỏ tình với một người nào đó sao, vì sao mọi người đã về hết nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì.

Chu Thiện đang đứng ngoài cửa tiễn mọi người ra về. Cậu nghĩ cũng đã đến lúc về rồi, đi đến cửa cười với Chu Thiện một cái “Cũng muộn rồi, em về đây.” Sau đó lướt qua anh.

Bàn tay đột nhiên bị nắm lại, làm cho cậu giật mình.

“Vào trong nói chuyện với anh một chút, năm phút, anh chỉ cần năm phút.”

Anh cứ vậy nắm tay cậu, lướt qua đại sảnh lúc này bày biện cho bữa tiệc, anh kéo cậu đến ban công, sau đó kéo cửa lại, tay vẫn duy trì nắm lấy bàn tay cậu.

“Tiểu Thần sau khi anh nói những điều này, em ghét anh cũng được, không muốn nhìn mặt anh cũng được, anh đều sẽ chấp nhận. Nhưng nếu anh không nói cho em biết trong lòng anh rất khó chịu, cực kỳ khó chịu.” Cậu quan sát khuôn mặt của anh, cậu phát hiện, anh ấy chưa bao giờ nghiêm túc như vậy.

Anh từ từ đem tay cậu đặt ở trước ngực của mình, cậu có thể cảm nhận được trái tim anh đang đập nhanh thế nào. Cậu vẫn không nói gì cứ để mặc cho anh giữ tay cậu và lắng nghe những lời nói của anh.

“Em có cảm thấy được tim anh đập nhanh không, trái tim của anh không thường thế này, nhưng khi nhìn em thì chẳng hiểu sao nó cứ đập như vậy. Có lẽ anh đã thích em, Tiểu Thần.” Đôi mắt anh ngập tràn trù mến nhìn cậu.

Cậu bối vì bất ngờ mà dẫn đến thẩn thờ, cứ đứng đơ ra, không có bất kì phản ứng nào. Bất giác mắt có chút nhòe đi.

“Em cũng thích anh, Chu Thiện.” Miệng cậu mấp mấp mặc dù nhỏ nhưng anh vừa vặn nghe được.

Sau đó họ ôm nhau, cái ôm chứa đựng sự hạnh phúc, chứa đựng yêu thương trọn vẹn của hai con người.

Đến tận bây giờ Chính Thần và cả Chu Thiện vẫn không thể quên được đêm hôm ấy, cái đêm chính thức khẳng định tình yêu của anh và cậu, như một giấc mơ.

Nhưng có một điều không ai biết được. Cũng vào thời điểm ấy, trong đại sảnh, có một bóng người, mắt đang hướng nhìn hai thân ảnh đang ôm nhau ở ngoài ban công, tay nắm chặt lấy gói quà, gân cốt đều đã hằn lên, từ từ thả lỏng tay ra đặt gói quà xuống chiếc bàn gần đó, rồi quay người rời đi...

4. Chương 4

Hiện tại,

“Chu Thiện!!!.”

Chính Thần giật mình tỉnh giấc, ý thức được là mình vừa nằm mơ. Đạo gần đây cậu hay gặp cùng một giấc mơ, nhưng đúng hơn là ác mộng.

Cậu mơ thấy Chu Thiện cả cơ thể toàn máu nắm chặt lấy tay cậu, vẻ mặt của anh vô cùng đau đớn, anh đang định nói gì đó với cậu nhưng không kịp, tay của anh buông lỏng, mắt từ từ nhắm lại, không thể diễn tả được nỗi sợ hãi mà cậu đang mang. Cậu cứ như vậy gọi tên anh mà gào khóc, nhưng anh không tỉnh lại. Mặc dù là mơ nhưng Chính Thần không khỏi bị ám ảnh bởi hình ảnh đó.

Đây là loại điềm báo gì đây?

Cậu nhắm chặt mắt cố gắng trấn an lại tinh thần, rồi mở mắt ra. Mùi khói thuốc khiến cậu khó chịu mà chau mày. Mắt từ từ hướng về cửa sổ. Vẫn là con người đó, người mà cậu cả đời không muốn nhìn thấy nhất. Cậu kéo chăn lên, muốn trở về giấc ngủ đang dang dở.

“Yêu anh không tốt sao?”

Lời nói nhàn nhạt mang một chút gì đó bi thương.

Cậu mệt mỏi nâng khoe mắt, nhìn về bóng lưng kia. Giờ phút này cậu mới quan sát kĩ, bóng lưng kia vì sao lại mang một vẻ cô độc mà tịch mịch.

Đã nhiều năm như vậy, đã có chuyện gì xảy ra với hắn?

Còn nhớ đêm đó, chính xác là sau đêm sinh nhật của Chu Thiện, lúc đấy cậu đang làm bài tập thì nhìn ra bên ngoài thấy mọi người đang rôm rả, vì hiếu kì mà cậu chạy xuống xem xét, kia chẳng phải là phía nhà của Đình Phong sao. Cậu lo lắng chạy đến, vì mọi người chen chúc nhau nên cậu khó khăn mà chen vào, cậu phát hiện có cả cảnh sát, chắc chắn không phải chuyện đơn giản.

“Cho hỏi có chuyện gì vậy ạ?” Cậu không khỏi lo lắng hỏi một người đứng trước mặt.

“Có người tự tử. Là một người phụ nữ.” Là mẹ của Đình Phong sao.

“Nghe nói là lên cơn thần kinh, không biết lấy súng từ đâu ra, tự tay bắn vào đầu tự vẫn.” Người kể bên tiếp lời.

Thật ra mẹ của hắn từ lâu đã mắc phải bệnh thần kinh, là do trải qua một cú sốc nào đó, mặc dù không nặng nhưng mỗi khi tái phát lại rất nguy hiểm, còn những lúc bình thường là một người phụ nữ vô cùng nhân hậu.

“Hình như đằng kia là con của bà ấy.”

Cậu bất giác nhìn về phía trước, là Đình Phong. Cảnh sát đang định đưa hắn đi.

“Đình Phong, Đình Phong...” Cậu vô lực mà gọi tên hắn.

Hắn vì nghe thấy giọng của cậu nhanh chóng hướng về phía đông người mà tìm kiếm. Khi đã thấy được cậu, thấy được gương mặt kia, hắn muốn ngay lập tức chạy đến ôm cậu, để mặc mọi chuyện mà ôm cậu, nhưng không thể.

Hắn sụp mắt xuống sau đó lên xe cảnh sát rời đi.

Kể từ khoảnh khắc đó cho đến nhiều năm sau, bộ ba chỉ còn lại hai người.

Kể từ ngày đó không còn nhìn thấy được một Lục Đình Phong luôn vui tươi đùa giỡn.

Kể từ giây phút cậu nhìn theo bóng lưng ngồi trên xe cảnh sát xa dần, giống như đã mang theo Đình Phong mà cậu biết biến mất.

Lục Đình Phong của ngày xưa, đã chết.

Cậu vẫn chung thủy nhìn về phía lưng của hắn. Trong đầu lại xuất hiện những thắc mắc, trên lưng của hắn từ khi nào đã có hình xăm kia, là hình của một con hổ, nếu nhìn kĩ bờ vai của hắn có một vết sẹo do một vật sắc để lại. Hắn hiện tại so với lúc xưa có điểm to con hơn. Và cả thói quen hút thuốc cùng uống rượu từ khi nào đã hình thành. Hắn đã trải qua những gì vì sao lại thay đổi như vậy. Cậu đã không còn nhận ra người trước mắt mình chính là người bạn từng thân thiết, người anh mà cậu từng kính trọng đến độ nào.

Đến tận cùng thời gian là thứ tàn nhẫn nhất, đã làm cho một người có thể thay đổi đến không ngờ.

“Nếu như em nguyện ý ở bên cạnh anh, anh sẽ không làm em tổn thương, sẽ hết mực vì em, cưng chiều em. Sẽ yêu em nhiều hơn Chu Thiện yêu em. Như vậy cũng không được sao?” Hắn xoay người nhìn về phía cậu, bắt gặp hai ánh mắt chạm nhau.

“Tôi không phải đứa trẻ bị đánh xong được cho kẹo liền vui vẻ nhận mà quên đi mình từng bị đánh đau thế nào. Vả lại, tình cảm của tôi không phải nói dối liền đổi. Tôi chỉ yêu duy nhất một người...”. Cậu nghĩ khi nói xong những lời này bản thân sẽ không được yên qua đêm nay, nhưng mà...

“Anh biết, vậy anh đợi em có được không? Đợi đến lúc em nguyện ý yêu anh, nguyện ý bên cạnh anh.”

Hôm nay hắn thật lạ. Những lời như vậy khiến cậu có chút khó tin.

Cậu nghi hoặc nhìn hắn.

Hắn vẫn dùng ánh mắt nhu tình nhìn cậu.

Màn đêm mờ ảo, khói thuốc vẫn phản phát nhẹ nhẹ, ánh trăng vô tình xuyên qua cửa sổ. Đình Phong vẫn kiên định đứng đó, chân thành nhìn Chính Thần, người duy nhất khiến hắn lưu tâm.

5. Chương 5

Chính miệng hắn nói muốn đợi cậu, đợi đến lúc cậu yêu hắn. Cậu cảm thấy thật nực cười, hắn thế nào lại muốn chơi trò mèo vườn chuột, căn bản đối với cậu cũng chẳng có một chút tác động gì.

Những gì mà Đình Phong gây ra cậu, cậu e là cả đời này cậu cũng không thể tha thứ cho hắn.

...

Hôm nay là một ngày đẹp trời, ánh nắng nhẹ nhàng trải dài bên ô cửa sổ, Chính Thần ngồi trên giường ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài, cậu còn nhớ ngày trước cậu cậu cố gắng hết sức mình để có thể đỗ đại học cùng nơi với Chu Thiện, mặc dù không cùng trường nhưng cuối tuần Chính Thần và Chu Thiện sẽ hẹn cùng đi chơi với nhau, không đi ngắm biển thì cũng leo núi hoặc thỉnh thoảng được nghỉ dài hạn thì lại cùng nhau về quê. Chỉ cần cùng nhau có thể từng ngày từng ngày đi qua như vậy cậu đã đủ mãn nguyện rồi. Thật ra trong thời gian đầu quen nhau gia đình họ không cho phép, nhưng vì quá khâm phục tình cảm của họ đi nên gia đình hai bên đành nhắm mắt cho qua, cho phép họ yêu nhau.

Chính Thần bất giác mỉm cười. Lại nhớ anh rồi, đã xa nhau lâu như vậy nhưng bản thân lơ là một chút lại nghĩ về anh.

Ước mơ khi xưa đã không thể cùng anh thực hiện rồi. Cho nên cậu chỉ còn một ước nguyện duy nhất chính là có thể trốn đi cùng Chu Thiện rời khỏi nơi này, rời khỏi con người đáng sợ kia, đến một nơi mà không ai biết, không ai có thể tìm được.

Tình yêu này đến khi nào mới có thể trở về những ngày tháng tốt đẹp đây?

Đến khi nào mới có thể tương phùng đây?

Nhìn về vòng xích kia, bao nhiêu tôn nghiêm và lòng tự trọng coi như đã bị hủy diệt hoàn toàn rồi.

Hắn nói muốn tha thứ? Làm cách nào để tha thứ?

“Tôi mang cơm vào đây.” Là Di Mai, người mang cơm hằng ngày cho cậu. Trên gương mặt người phụ nữ này có thể thấy rõ được vẻ đôn hậu, di vốn đã cao tuổi, tầm năm mươi mấy nên có thể nhìn thấy rõ nếp nhăn trên khuôn mặt. Di Mai vốn là một người tốt bụng, đã từng chứng kiến cậu sau khi bị hành hạ thể thảm đường nào có thể thấy rõ Di Mai đối với cậu có bao nhiêu là thương xót, nhưng có thương xót bao nhiêu cũng không thể làm gì được gì, căn bản là không có khả năng.

Di Mai đặt mâm cơm lên chiếc bàn nhỏ đầu giường, nhả nhả nói “Cậu ăn nhiều một chút, hôm qua tôi thấy cậu ăn chưa được một nửa, cứ như vậy sẽ dễ bị suy nhược.”

“Con biết rồi, cảm ơn dì đã lo cho con.” Khóe miệng cố gắng tạo thành đường cong, cười một cái để đối phương có thể an lòng.

Di Mai nghe vậy liền thở dài một tiếng rồi đi ra ngoài. Trong phòng rộng lớn lại chỉ còn mình cậu.

Buổi tối hôm đó, hắn tháo vòng xích cho cậu, hắn chính là như vậy nói được làm được, bản thân muốn chứng tỏ tình yêu của mình cho cậu thấy trong lòng hắn đã đặt quyết tâm nhất định sẽ làm được.

“Hôm nay chúng ta làm nhé.” Sau khi mở vòng xích xong nhẹ nhàng ghé vào tai cậu nhỏ giọng, hắn chính là nhìn không được rồi, đã hơn hai tuần nay không có chạm vào cậu cũng bởi vì không muốn làm cậu đau, nhìn đến hiện tại muốn phát hỏa luôn rồi.

Cũng không cần nghe cậu đáp lại, Đình Phong đã vồ đến hôn tới tấp sau đó dịu dàng nâng chân cậu lên rồi từ từ đưa dục vọng của hắn vào cơ thể cậu, lần này không như những lần thô bạo trước, hắn ra vào nhẹ nhàng nhưng dịu dàng của hắn đối với cậu lại là một hình thức khác của dày vò. Từ đầu đến cuối cậu không thốt ra một tiếng rên nào cả, khuôn mặt không một biểu tình quay đi chỗ khác, bản thân đã chẳng giữ được rồi cho nên cậu phải giữ lại một chút gì đó cho mình.

“Tôi... nhất định sẽ... thoát khỏi anh.” Cậu cố gắng gằn từng chữ, mắt vẫn nhìn hướng khác không nhìn hắn.

Hắn đột nhiên dừng lại, rồi không nói không rằng thúc mạnh một cái, sau đó nhẹ nhàng của lúc này liền biến mất, cậu biết hắn đã trở lại rồi, tàn nhẫn thô bạo vẫn là thích hợp với hắn hơn.

Cứ như vậy mạnh bạo mà tiến nhập, từng đợt từng đợt đau đớn cùng nhau mà ủa đến.

“Tôi nói cho em biết, em tốt nhất đừng làm chuyện ngu xuẩn. Chính Thần, em còn dám bỏ trốn lần nữa tôi không biết sẽ làm gì Chu Thiện đâu, hãy nhớ thật kĩ lời này của tôi.” Hắn biết khi yêu ai thì người đó chính là điểm yếu, cho nên hắn lấy Chu Thiện ra uy hiếp cậu.

Một kẻ cứng đầu cùng một kẻ cố chấp đến cùng chẳng ai thắng ai cả, vậy mà vết thương thì chần chịt, lưu lại đến hết đời.

6. Chương 6

“Em luôn nói tôi ích kỷ, luôn luôn giữ em bên cạnh mặc cảm nhận của em.”

“Nhưng em biết không, em cũng thật ích kỷ, ngay cả một chút tình cảm em cũng không bỏ thí cho tôi, em có biết tôi... thực sự rất đau lòng.”

Lời nói như một cánh hoa anh đào âm thầm nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Hôn nhẹ lên trán của nam nhân nhỏ nhắn vì mệt mỏi cùng đau đớn mà ngất đi, sau đó ôm chặt để cậu gọn gàng trong lòng, cùng nhau chìm vào giấc ngủ.

....

Từ hôm đó, phạm vi đi lại của Chính Thần cũng đã rộng hơn, nhưng cậu cảm thấy cũng không khác gì bị nhốt trong phòng, vẫn bị giám sát chặt chẽ không có một kẽ hở. Cậu được đi vòng quanh biệt thự, nhưng vẫn không được ra ngoài.

Cậu và thế giới ngoài kia vẫn bị tách biệt.

Từ đêm điên cuồng đó thì không còn thấy hắn nữa, cũng đã hơn một tuần không thấy hắn trở về. Cậu cảm thấy có chút thoải mái và nhẹ nhõm hơn.

“Mẹ vẫn khỏe, con đừng lo... Được rồi được rồi, mẹ còn phải làm việc, cuối tuần này mẹ được nghỉ sẽ mua đồ ăn ngon cho con... Tạm biệt con trai, nhớ ăn uống đầy đủ nhé.”

Dì Mai vui vẻ nói chuyện với con của dì đầu dây bên kia, Chính Thần vì khát nước nên vào nhà bếp rót nước, vô tình nghe cuộc gọi thoại của dì Mai.

Điện thoại, đã bao lâu rồi cậu chưa chạm vào thứ vật kia. Khi bị bắt về đây điện thoại đã bị hắn tước đi mất rồi, còn nhớ có lần nhân lúc Đình Phong đi tắm cậu lén lút lấy điện thoại của hắn gọi điện thoại báo cảnh sát, muốn báo án hắn bắt cóc người vô căn cứ, nhưng người tính không bằng trời tính, hắn là loại người gì mà ngay cả cảnh sát cũng quen, còn có vẻ rất thân thiết, hai tên cảnh sát đến rồi đi, mang theo hy vọng của Chính Thần đi mất, gọi cho cảnh sát chính là điều ngu ngốc và hối hận nhất của Chính Thần từng làm. Tất nhiên đêm đó bị trừng phạt cũng không nhẹ, hình như có gọi cả bác sĩ đến. Và có lẽ từ ngày đó cậu vẫn chưa nhìn thấy vật được gọi là điện thoại di động.

“Cậu cần gì sao?” Giọng gì Mai khẽ gọi làm Chính Thần khôi phục lại tinh thần.

“A... Không có, con có chút khát nước.”

Bỗng nhiên trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ cực kì mạo hiểm.

“Dì... ” Cậu do dự nửa ngày vẫn không thể nói thành lời.

“Cậu có gì muốn nói với tôi sao?”

Đánh vật với do dự, đã mạo hiểm nhiều lần rồi, chỉ là thêm một lần này nữa cũng không sao, chỉ là có chút sợ... Nhưng nếu lần này thành công thì sao, không thử làm sao biết được, chỉ cần có thể rời khỏi hẳn dù chỉ là một phần trăm cơ hội cậu cũng nắm bắt. Cậu nhìn xung quanh để chắc chắn không có một tên đàn em của Đình Phong, mới gãi gãi đầu vờ như đang ngại nói nhỏ với dì Mai.

“Điện thoại, dì có thể cho con mượn một chút không...” Vẫn là có chút chần chừ.

“Chỉ là lâu rồi con không được ra ngoài, thế giới ngoài kia đã có chuyện gì xảy ra con đều không biết, con muốn lên mạng một chút... Chỉ mười phút thôi, con liền sẽ mang trả cho dì ngay.”

Ban đầu dì Mai cũng đắn đo, hồi lâu dường như suy nghĩ điều gì đó mới gật đầu đồng ý cho cậu mượn điện thoại. Cậu cảm thấy vô cùng cảm kích, cứ như ánh sáng phía trước cậu sắp bắt kịp rồi.

Cậu đi vào phòng tắm, khóa trái cửa. Tay có chút run nhưng lí trí cố gắng điềm tĩnh, bấm một dãy số sau đó gửi tin nhắn. Cậu đặt hết kì vọng của mình vào tin nhắn này, nếu như lần này thành công, cậu sẽ thực hiện ước nguyện của mình với Chu Thiện, mãi mãi rời xa nơi này, mãi mãi cũng sẽ không trở lại.

Chỉ còn ba phút thôi, làm ơn hãy hồi đáp đi. Làm ơn...

Cậu không ngừng cầu nguyện, chỉ mong có thể nhận được tin nhắn hồi đáp, hiện tại cậu chỉ còn ba phút để nhận tin nhắn, nếu như bên kia không trả lời thì cậu chỉ còn một đáp án, chính là đã sử dụng hết cơ hội rồi ngoan ngoãn ở lại đây với Đình Phong đến chết đi.

Hai phút.

Một phút.

Thời gian chỉ còn có thể đếm bằng giây.

Làm ơn...

“Ting!!” - Một tin nhắn mới.

Vội vàng đọc tin nhắn.

Một giọt, rồi hai giọt nước mắt vượt khỏi khóe mắt lăn dài trên má, cậu chính là kim lòng không nổi nữa, tim bỗng chốc cũng đập nhanh hơn.

Chu Thiện, em sẽ đợi anh. Bao lâu em cũng đợi, chỉ cần có thể trở về bên cạnh anh, chỉ cần có thể cùng anh sống ở một nơi khác chỉ có hai người chúng ta cùng nhau đến hết đời, thì bao lâu em cũng đợi được. Xin anh nhất định phải đến.

Cảm ơn ông trời vẫn là có mắt không đưa con người đến đường cùng, vẫn cho cậu một cơ hội.

Nội dung tin nhắn đến:

“Anh sẽ đến đưa em đi nhưng hiện tại vẫn chưa thể. Xin em, nhất định phải đợi anh.”

Có nhiều thứ cần lí giải lắm đây -.-

7. Chương 7

Một ngày, một tuần, rồi một tháng đã trôi qua vẫn không có một chút động tĩnh gì.

Nhưng Chính Thần trước sau như một, niềm tin đối với Chu Thiện không một ngày nào dập tắt. Vì cậu tin vào anh, tin vào bản thân vì thế cậu cứ như vậy mà đợi. Nhưng Chính Thần đã không biết rằng người đã giảm lỏng cậu nơi này là người nguy hiểm như thế nào, ba năm bị khóa chặt bên Đình Phong, chưa một lần nào hắn nói với cậu hắn đang làm cái gì, hắn là ai và đã có chuyện gì xảy ra với hắn, cho nên một chút về Đình Phong Chính Thần cũng không biết. Trong lòng của cậu vẫn phảng phất đâu đó hình dáng của Đình Phong của những ngày còn mười mấy, về người hiện tại, cậu không biết.

Hắn trong một tháng này thường xuyên ra ngoài, ban đêm thì về rất trễ, có những ngày cũng không có về nhà, có mấy đêm Chính Thần bị đánh thức bởi tiếng nước trong phòng tắm truyền đến. Hắn tắm rửa xong thì lên giường ôm chặt lấy cậu vào lòng, ngoài ôm thỉnh thoảng hắn còn hôn lên tóc cậu còn lại thì không làm gì thêm nữa, những lúc như vậy Chính Thần cũng thở phào nhẹ nhõm trong lòng cứ như vừa thoát được một ải.

Một tháng nhàm chán này, mỗi buổi sáng cậu thức dậy sớm để cùng dì Mai làm bữa sáng, sau đó cậu sẽ ra vườn tưới khóm hoa Tử Dương*, hoa này lúc cậu đến đây thì đã thấy cậu nghe dì Mai nói là chính tay của Đình Phong trồng, thật không nghĩ đến người như hắn cũng có thú vui trồng hoa.

Sáng hôm nay cũng thế, vừa bày biện đồ ăn sáng xong cậu đi ra vườn tưới hoa. Nghĩ lại cũng đúng hắn trồng loại hoa này vì chúng giống hắn, bên ngoài mang một vẻ đẹp kiêu hãnh nhưng vẻ đẹp kiêu hãnh đó lại mang sự vô cảm lạnh lùng, còn có thay đổi thất thường chính là loài hoa này có khả năng tự đổi màu tùy thuộc vào thời tiết và độ pH còn về phần hắn thì tính khí luôn thay đổi thất thường lúc thì vui vẻ, lúc thì lạnh như băng, lúc dịu dàng nhưng cũng có lúc tàn nhẫn. Cậu chợt nhớ đến nhiều năm trước, những lúc cậu cùng Chu Thiện sang nhà Đình Phong cũng nhìn thấy những khóm hoa Tử Dương này trong vườn nhà hắn, có phải chẳng đây là loài hoa hắn rất thích?

“Em đang nghĩ cái gì?”

Đôi tay rắn chắc ôm cậu từ phía sau, cả khuôn mặt tựa lên vai cậu, đôi môi hướng đến tai của cậu mà nhỏ giọng nói.

Chính Thần có điểm giật mình, những suy nghĩ liền bị đánh tan. Để mặc cho hắn ôm, cũng không thêm trả lời, vẫn tiếp tục tưới hoa, giống như hắn không hề tồn tại ở đây.

Hắn ôm chặt hơn một chút, mặt gục hẳn lên bờ vai Chính Thần, miệng thì bắt đầu liêng thiêng.

“Em có biết vì sao anh lại trồng loại hoa này không? Là vì mẹ anh rất thích, mẹ nói với anh hoa này cũng giống như ba của anh bên ngoài thì mang vẻ khô ngời tuấn tú nhưng nhưng ông ta lại là một người sắt đá vô cảm...”

Đáp lại hắn vẫn là một mảng im lặng. Hít thật sâu một cái giống như muốn đem mùi cơ thể của Chính Thần hút lấy tất cả.

“Em còn nhớ rằng mẹ anh bị rối loạn thần kinh không? Ba của anh làm một người đứng đầu trong giới hắc đạo, không một ai trong thế giới ngầm không biết đến ba anh. Vì muốn trả thù ân oán lúc xưa ba anh đã lợi dụng mẹ, lợi dụng tình cảm của mẹ để tiếp cận ông ngoại của anh, sau đó ông ta trước mặt mẹ của anh một phát súng bắn chết ông ngoại anh. Vì đã đau đớn đến tột cùng vì người mình yêu nhất lại giết chết ba mình nên mẹ anh không chịu nổi cú sốc đó nên đã ngã bệnh...”

“Mẹ anh bỏ đi, đến vùng quê sống, bắt đầu cuộc sống mới, không thù hận, không ân oán, không nỗi đau. Nhưng sự thật vẫn là sự thật không thể thay đổi, bà ấy yêu ông ta. Ngày đó khi mẹ anh tự sát chính là cây súng lúc trước ba anh tặng để mẹ phòng thân, đến bây giờ anh vẫn tự trách bản thân nếu anh chỉ về sớm hơn vài phút thì sẽ không đến nông nỗi này.”

Ngay khi hay tin mẹ của Đình Phong tự sát, ba của hắn là Lục Đình Phúc đã đem hắn về, đưa hắn vào thế giới hắc bang vì thế hắn của hiện tại là đi theo con đường của ba hắn.

“Đến cùng mẹ anh khi chết đi trong lòng vẫn không vui được nỗi hận, nhưng bà ấy không nhận ra rằng, ba của anh ông ấy yêu bà...”

Không hiểu vì sao Chính Thần lại nhẫn nại nghe hết câu chuyện của hắn. Cậu chợt nhận ra rằng Đình Phong thật ra cũng thật thương tâm, quá khứ đau khổ trong lòng hắn chắc hẳn vẫn chưa nguôi đi.

Mỗi một người đều có những nỗi đau, những vết thương của quá khứ mà thời gian không thể chữa lành được.

Mọi người chỉ nghĩ loài hoa Tử Dương là một loài vật lạnh lùng vô cảm, nhưng lại không biết rằng Tử Dương cũng có trái tim.

8. Chương 8

Đêm nay, Lục Đình Phong hẳn không về nhà, Lâm Chính Thần vốn dĩ khi không có hắn ở đây thì ngủ rất ngon nhưng đêm nay cứ trằn trọc mãi, lật ngang rồi lại lật ngửa vẫn không tài nào chìm vào giấc ngủ. Cậu mở mắt nhìn trần nhà, trong lòng chẳng biết vì sao lại có cảm giác bồi hồi.

Vừa định xoay người đột nhiên cánh cửa phòng bật tung khiến cậu vì giật mình mà bật dậy, hiếu kì nhìn về cửa phòng. Một bóng đen đi vào, vì hiện tại trong phòng đang tối om ánh trăng yếu ớt không đủ ánh sáng để cậu nhìn được mảng tối ở phía đó chỉ có thể nheo mắt lại cố gắng nhìn. Dáng người này chắc chắn không phải của Lục Đình Phong - cậu nghĩ thầm.

Người đó một lúc một gần, hình dáng cũng rõ ràng hơn. Dáng người và cách bước chân khiến cho Lâm Chính Thần đột nhiên trong đầu xuất hiện lên một cái tên.

Người kia chân bước mỗi lúc một nhanh giống như đang gấp gáp. Một cơn ảm áp đột ngột truyền đến, Lâm Chính Thần từ khi nào đã được người kia ôm trọn vào ngực, đầu cậu vùi vào lớp vải của chiếc áo len. Mùi hương nhàn nhạt truyền vào mũi, mùi hương này cả đời này cậu cũng không quên, chính là mùi hương của người mà cậu nhớ mong nhất.

Chính Thần nhẹ nhàng ôm trả.

“Về thôi”

Giọng nói ba năm nay chưa một lần được nghe, khi nghe được không tránh được xúc động.

“Em sợ anh không đến...”

Những lời yếu đuối này chỉ duy nhất một người có thể nghe.

Chu Thiện nhẹ nhàng hôn lên mái tóc gọn gàng của Lâm Chính Thần, đem bao nhiêu thương nhớ của ba năm gửi gắm vào nụ hôn.

“Xin lỗi đã để em đợi lâu như vậy.”

...

Đêm đó Lâm Chính Thần được Chu Thiện đưa đi rời khỏi nơi đã giam giữ cậu nhiều năm qua. Từ khi rời khỏi đến nơi an toàn tay của Lâm Chính Thần và Chu Thiện chưa một lần rời nhau, giống như sợ rằng chỉ cần một khe hở giữa đôi bàn tay đang đan vào nhau thì lập tức đối phương sẽ liền biến mất một lần nữa.

Chu Thiện cùng những người bạn của anh đến không chế những tên đàn em của Lục Đình Phong nên đã có một trận ẩu đả vì vậy trên mặt anh xuất hiện một vết bầm, Lâm Chính Thần nhìn thấy không khỏi thương xót.

Thực ra Chu Thiện phải mất một tháng qua để tìm được nơi mà cậu bị giam giữ, thêm với anh nghe được thông tin Lục Đình Phong hiện tại đã ra nước ngoài một tuần nhân cơ hội lần này anh đến cứu Lâm Chính Thần.

Và anh cũng biết được Lục Đình Phong hiện tại đã chẳng còn là người mà anh quen biết của ngày trước, một khi đã ra tay thì chẳng một chút lưu tình. Anh quyết định khi cứu được cậu sẽ cùng cậu đi đến một vùng nông thôn yên ắng thanh bình mà sống cùng nhau, nơi này cho dù có sử dụng thiết bị tân tiến nhất để tìm cũng không thành công, một vùng quê rất ít người biết đến. Anh đã nhờ một người bạn mua vé tàu (tàu lửa) và cũng đã mua một căn nhà nhỏ ở thị trấn A rồi, tất cả hầu như đã được anh chuẩn bị xong xuôi, chỉ cần ngày mai xuất phát là có thể bắt đầu xây dựng cuộc sống mới.

Chu Thiện thuê một căn phòng ở một quán trọ nhỏ để tá túc một đêm, ngày mai cả hai người sẽ rời khỏi nơi này, bỏ lại thành phố bộn bề cùng nhau rời đi.

Nằm gọn gẽ vào lòng ngực Chu Thiện, anh kể cho cậu nghe về ba năm qua, khi cậu mất tích anh đã làm mọi cách để tìm cậu nhưng không có kết quả gì, cũng đã đến gặp Lục Đình Phong nhưng hần lạnh lùng nói không biết, khoảng thời gian đó anh gần như phát điên. Sau khi đã dốc hết sức lực để tìm Lâm Chính Thần, đã có người khuyên anh từ bỏ nhưng anh nói với họ cho dù cho anh trăm lần lựa chọn anh vẫn chọn như vậy, cho đến khi tìm được anh sẽ không dừng lại. Về phần bố mẹ ở quê của Chính Thần, mỗi tháng Chu Thiện sẽ sắp xếp thời gian để về thăm hỏi hai người họ, anh nói dối họ rằng cậu được cử ra nước ngoài nên thời gian này không thể về nhà.

Chu Thiện yêu thương ôm chặt Lâm Chính Thần hơn, ba năm qua điên cuồng tìm kiếm rốt cuộc cũng đã được đền đáp, mọi sự cố gắng và nỗ lực đều trở nên ý nghĩa.

Hai người yêu nhau, đồng lòng cùng nhau, khi đã xa cách nhau nhiều ngày họ ôm lấy nhau cũng cảm thấy như ôm lấy tất cả bình yên.

Sáng mai khi mặt trời vừa hé dạng, khi chuyến tàu sớm nhất khởi hành, cơn ác mộng sẽ chấm dứt mãi mãi.

9. Chương 9

Tiếng điện thoại vang lên giữa gian phòng ảm áp. Chu Thiện đưa tay với lấy chiếc điện thoại, trượt ngón tay để nhận cuộc gọi. Hiện tại chỉ mới mười một giờ tối.

“Cậu nói sao? Được rồi, cảm ơn cậu.”

Lâm Chính Thần không nghe được người gọi đang nói cái gì, nhưng thấy Chu Thiện dường như trở nên hốt hoảng và gấp gáp nên cậu có điểm lo lắng. Chu Thiện nhanh chóng ngồi dậy và đi xuống giường thu xếp lại vật dụng, cậu lúc này đã nhin không được nữa lên tiếng “Có chuyện gì vậy anh?”

Chu Thiện nhanh tay sắp xếp những thứ cần thiết vào balo sau đó đi đến gần cậu, nắm lấy tay cậu nhanh chân hướng về phía cánh cửa mà đi.

“Chúng ta phải đi thôi, hần đang đến đây.”

Không cần phải nói cậu cũng biết người mà Chu Thiện nhắc đến là ai, nhanh như vậy đã đến. Cảm giác sợ hãi xâm nhập vào đại não Lâm Chính Thần, trong đầu đột nhiên vọng lên lời đe dọa của hần.

“Chính Thần, em còn dám bỏ trốn lần nữa tôi không biết sẽ làm gì Chu Thiện đâu, hãy nhớ thật kỹ lời này của tôi.”

“Tôi không biết sẽ làm gì Chu Thiện đâu...”

Cậu biết rõ hần là loại người nói được làm được, càng biết rõ một khi hần tìm được hậu quả đương nhiên sẽ không chống đỡ nổi, cho nên lần này lỡ như, lỡ như... Không, sẽ không, chắc chắn ông trời sẽ có mắt, sẽ không tước đoạt hạnh phúc của cậu lần nữa đâu, Chính Thần tự an ủi bản thân mình.

Chỉ còn vài bước nữa sẽ đến cánh cửa, người bên trong còn chưa kịp mở thì đã bị một lực từ bên ngoài làm cho cánh cửa mở tung, tạo ra một tiếng động lớn. Sau đó thì có một đám người mặc đồ đen đi vào bao vây lấy Chu Thiện và Chính Thần. Từ phía tối trước cánh cửa, người kia trầm tĩnh bước vào, trên khuôn mặt

không một chút biểu tình, Lục Đình Phong bình tĩnh nhìn thẳng lấy hai người trước mắt, mắt nhìn xuống đôi bàn tay đang nắm chặt lấy nhau trong lòng hiện lên một tia rạn nứt đau buốt, mắt lần nữa di chuyển đến Lâm Chính Thần, nhưng lần này trong đôi mắt đã xuất hiện một tia tuyệt tình khiến cậu không khỏi lạnh người.

Khi một người đã tới cùng tức giận, sự tức giận sẽ khiến người đó trở nên trầm mặc, mặc dù không có biểu hiện ra bên ngoài nhưng bên trong có lẽ sắp bị thiêu đốt vì lửa giận mất rồi. Chỉ cần chạm nhẹ sẽ liền bộc phát.

“Bắt người!” Lạnh giọng ra lệnh.

Những tên thuộc hạ gặt đầu một cái rồi tiến gần lại Chính Thần, thấy thời điểm đã trở nên cấp bách Chu Thiện quơ chiếc balo về phía đám người mặc đồ đen kia rồi xông vào đánh đám. Lâm Chính Thần lui về một bên lo lắng nhìn Chu Thiện cùng đám người kia giằng co, đột nhiên hai cánh tay bị hai người từ phía sau giữ chặt, cho dù có dây giũa thể nào cũng không thoát được. Người của Lục Đình Phong hẳn toàn là những tên giỏi võ nghệ Chu Thiện vốn không phải đối thủ của bọn họ.

Chu Thiện chống đỡ không nổi những trận đánh khỏe mạnh kia, cả cơ thể như mất hết sức lực nằm rạp xuống sàn nhà, những tên kia cũng không có dừng lại mà vẫn tiếp tục đánh đá bởi vì Lục Đình Phong chưa ra lệnh dừng. Lâm Chính Thần không nhịn được mà rơi nước mắt, không ngừng vùng vẫy khỏi hai tên đang kẹp chặt cậu, miệng không ngừng quát lên “Buông tôi ra, buông ra. Chu Thiện...” nhưng cho dù có dùng hết sức lực cũng không lay chuyển được. Nếu như bọn họ cứ đánh như vậy sợ rằng không chết thì Chu Thiện cũng sẽ thương tích đầy mình. Đã đến nước này, cậu không còn cách nào khác...

“Tôi theo anh về, tôi sẽ theo anh về. Đừng đánh nữa. Chu Thiện dù sao cũng là bạn cũ của anh mà...”

“Xin anh.” Lâm Chính Thần bắt lực yếu ớt cầu xin, chỉ mong có thể khơi dậy một chút tình cảm của ngày xưa trong hắc hắc niệm tình xưa mà bỏ qua cho Chu Thiện.

Lời cầu xin mặc dù rất nhỏ nhưng Lục Đình Phong đứng gần đó có thể nghe thấy, còn nghe rất rõ nhất là hai chữ cuối. Nhiều năm nay Lâm Chính Thần chưa bao giờ khuất phục trước Lục Đình Phong hẳn, chưa một lần vì hắc mà thương xót đến như vậy, chưa từng vì hắc mà rơi một giọt nước mắt nào, nhưng hôm nay vì người con trai khác mà nhẫn nhịn cầu xin, vì người con trai khác mà rơi nhiều nước mắt đến như vậy, vì người con trai khác mà hạ mình trước hắc nói ra hai chữ “Xin anh”. Hắc cười khổ trong lòng, thì ra từ trước đến nay hắc vẫn là người thua cuộc, thì ra tình cảm của hắc lại thảm hại đến như vậy.

Nếu đã như vậy chỉ bằng hắc bóp chết hạnh phúc kia đi. Thứ hắc không có được thì làm sao có thể nhường cho kẻ khác đây?

10. Chương 10

Trong lòng xuất hiện một tia đau lòng nhìn người mình yêu đang cầu xin cho người đàn ông khác, một khắc sau liền khôi phục về lạnh lùng thường có.

“Dừng tay.”

Đám hỗn loạn ở trước mắt đột nhiên đình trệ động tác, đám người áo đen lui ra để lộ một nam nhân nằm vật vạ trên nền nhà, khuôn mặt anh tuấn đã chần chịt vết xanh tím, có thể nhìn thấy máu từ khóe miệng đang chảy xuống, một thân ảnh có bao nhiêu là thê thảm. Nhìn Chu Thiện trên người đầy thương tích như vậy Lâm Chính Thần đau xót không thôi, cậu muốn chạy đến chỗ anh, muốn làm chỗ để cho anh tựa vào, nhưng hai tên đằng sau không buông tha cho cậu vẫn một mực kẹp chặt. Cũng hơi vội mừng vì Lục Đình Phong hẳn rốt cuộc cũng đã chịu dừng lại, trong lòng nghĩ hắc có lẽ vẫn còn một chút tình người.

“Đưa súng cho tôi.”

Vừa dứt lời, tay Lục Đình Phong tiếp nhận khẩu súng ngắn từ một tên đàn em đứng bên cạnh, hướng thẳng về phía người nam nhân đang thoi thóp trên mặt đất. Còn chưa khỏi vội mừng, động tác kia khiến cho Lâm Chính Thần không khỏi chấn động một phen.

“Anh muốn làm gì vậy hả?”

“Các người buông tôi ra, buông ra!!!”

“Anh có còn là con người không Lục Đình Phong? Anh còn có trái tim không? Lòng dạ của anh bị chó tha rồi sao? Còn các người chính là một lũ vô nhân tính, tại sao thấy chết mà không cứu? Các người còn không bằng cầm thú...”

Lâm Chính Thần hoảng loạn không ngừng gào thét, trong tiếng hét không khỏi xuất hiện âm thanh run rẩy, những giọt nước mắt cũng không kìm nén được tuôn khỏi khóe mắt. Hiện tại khiếp sợ chiếm đóng tất cả tâm trí cậu, Chính Thần không dám nghĩ đến chuyện sắp phát sinh.

Lục Đình Phong giống như đem tất cả lời nói của cậu không nghe thấy, khuôn mặt hắc giờ phút này toát ra khí lạnh bức người cùng với đôi mắt tuyệt tình khiến cho cả đám đàn em của hắn không tránh khỏi lạnh người.

“Đoàng”

Tiếng súng tuyệt tình xé nát màn đêm yên ắng. Cảnh vật và con người bỗng nhiên trở nên thình lạng đến đáng sợ.

Lâm Chính Thần bị chạm đến tận cùng của giới hạn, không nhịn được hét lên một tiếng sau đó liền khóc nức nở.

Chu Thiện đã bị đánh đến đầu óc mê man rồi, giờ đây còn đón nhận một viên đạn đi sâu vào cơ thể, thời khắc này cho dù một thanh niên vạm vỡ khỏe mạnh còn không chịu được huống chi là anh. Trước khi mất đi ý thức, trong mắt chỉ có hình bóng người con trai mà anh yêu nhất, Tiểu Thần của anh đang khóc vậy mà anh lại bất lực nằm đây, đến cử động còn không làm được thì làm sao có thể chạy đến ôm em ấy đây.

“Anh... xin... lỗi.”

Xin lỗi vì bản thân anh vô dụng không thể cứu được em. Xin lỗi vì lại làm em đau lòng. Xin lỗi vì để em rơi vào tay kẻ xấu lần nữa. Xin lỗi em...

Một màn đen bao bọc trước mắt Chu Thiện, anh dần dần mất đi ý thức mà ngất đi. Vào lúc đó có một giọt pha lê trong suốt chảy dài từ khóe mắt.

Lâm Chính Thần chết lặng vì cảnh tượng trước mắt. Đôi mắt ảm đạm đắm lệ rũ xuống.

Lục Đình Phong ném bỏ khẩu súng trên tay, xoay người đi đến gần cậu, vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của cậu.

“Tôi đã cảnh báo với em rồi không phải sao, kết quả của ngày hôm nay là tự em chuốc lấy, đừng trách tôi tàn nhẫn.” Thanh âm lạnh lùng, giống như mang theo cơn lạnh thổi vào tim Chính Thần làm cho nó đóng băng lại, đau buốt.

“Nếu đã như vậy, giết tôi luôn đi. Anh có giỏi thì giết tôi đi Lục Đình Phong, tôi vì anh ấy mà sống tốt đến tận bây giờ, nếu anh ấy chết rồi tôi sống trên đời này còn ý nghĩa gì? Chi bằng anh giết tôi đi...”

Giọng nói đã trở nên khàn đặc, yếu ớt nói với hắn, cậu ngược mắt lên nhìn thẳng lấy hắn, trong đôi mắt đã nhuộm đầy màu của hận thù. Nguồn sống của cậu bị chính tay hắn hủy hoại rồi.

“Mang về.” Lục Đình Phong lạnh giọng ra lệnh.

“Lục Đình Phong, cả đời này tôi hận anh.” Lời nói mang một chút run rẩy, giống như mang hết đau thương để gần từng chữ.

Hận cũng không sao, chỉ cần ở bên cạnh hắn, chỉ cần là của một mình hắn cho dù hận cũng không vấn đề gì.

Một người nhỏ nhen là như vậy, cho dù không có tình yêu cũng không buông tay.

Cho dù bản thân sẽ đau thương nhưng cũng không nguyện ý từ bỏ.

11. Chương 11

Giữa đêm khuya, những chiếc xe sang trọng lao nhanh trên đường phố vắng. Đôi mắt Lâm Chính Thần vô hồn ngấm nghiền cảnh vật vụt qua bên ngoài cửa kính, những bóng cây đổ dài xuống mặt đường đầy ẩm đậm, màu vàng nhạt của đèn đường xen kẽ với màu đen của màn đêm ưu tư, tất cả dường như đều mang một vẻ buồn khó tả nào đó.

Thật sự mệt mỏi.

Trống rỗng...

Những chiếc xe vượt qua cái cổng lớn, đi qua khuôn viên khá rộng sau đó liền dừng lại trước cửa một ngôi nhà uy nga tráng lệ. Ngôi nhà này có lẽ đã quá đỗi quen thuộc với Lâm Chính Thần rồi. Có người đến mở cửa xe, Lâm Chính Thần máy móc bước xuống, hai tên lúc này đến gần cậu, vừa định nắm lấy cậu giống như lúc này, cậu không nhanh không chậm lên tiếng.

“Tôi tự biết đi.”

Lâm Chính Thần hiện tại tựa như một con robot, vẻ mặt cứng ngắt không nhìn thấy một cảm xúc nào cả, giống như ai đó đã rút mất tâm hồn của cậu rồi. Theo Lục Đình Phong vào nhà. Phòng khách hoa lệ, đèn chùm pha lê đẹp mắt được gắn trên trần nhà, Lục Đình Phong ung dung ngồi xuống ghế sofa sang trọng, chân bắt chéo liếc mắt về thân ảnh người con trai kia, không nói lời nào, từ đầu đến cuối chỉ quan sát cậu.

Lúc cậu định thần lại thì phát hiện có một người phụ nữ đang quỳ gối ở trước mặt.

Cậu cười khổ trong lòng, thì ra chỉ vì cậu muốn tự do sẽ liền liên lụy đến người khác như vậy.

Có công bằng không vậy? Công bằng ở đâu vậy?

Không thể cự tuyệt, căn bản là không có cơ hội cự tuyệt. Không thể vùng vẫy, càng không thể chống đối, bởi vì một khi phạm phải những điều ấy người chịu tổn thương không phải mỗi bản thân cậu. Giết chết người cậu yêu, hiện tại còn muốn làm gì với người chăm sóc giúp đỡ cậu đây? Khi nào mới chịu dừng lại?

“Tin nhắn này là ai gửi đi vậy dì Mai?”

Lục Đình Phong cầm lấy chiếc điện thoại ngày trước cậu mượn từ dì Mai dùng nó để liên lạc với Chu Thiện, ánh mắt vẫn không thay đổi trầm tĩnh nhìn thẳng lấy cậu. Thật ra hắn đã biết rõ đáp án, hắn hỏi câu này chỉ để ám hiệu với cậu rằng cái gì cũng không thể qua mặt được Lục Đình Phong hắn.

Lâm Chính Thần siết chặt bàn tay móng tay đâm vào lòng bàn tay đau đến không còn cảm giác nào nữa, bởi vì cơn đau nơi lồng ngực đã hoàn toàn chiếm lấy cậu, nỗi đau bên ngoài làm sao có thể so sánh nổi cơ chứ, hận ngay lúc này không thể giết chết hắn.

Cậu nhắm chặt đôi mắt tinh anh lại che đi sự phẫn nộ, giờ phút này không nên chọc giận hắn nữa, nếu không dì Mai sẽ không yên ổn được. Hậu quả chỉ nên để một mình cậu gánh là đủ, thủ đoạn của hắn chỉ nên để mình cậu hứng chịu. Sau đó Lâm Chính Thần chậm rãi mở mắt, máy móc khụy chân quỳ gối xuống sàn nhà, trong lòng đã mang đầy cừ hận nhưng một tí cũng không biểu hiện ra bên ngoài, là không nên chứ không phải không thể, mỗi hé mở.

“Muốn trừng phạt, muốn đánh muốn giết, muốn làm gì thì cứ làm trên người tôi, chính tôi là người muốn bỏ trốn không liên quan đến ai cả, cho nên anh cứ nhắm vào tôi đây đừng tổn hại thêm một ai nữa, một người là quá đủ rồi...”

Giọng của Chính Thần mỗi lúc một nhỏ vì bản thân đã quá đỗi bất lực.

Cậu thật lòng muốn chết.

Lúc này đây cậu đã mệt mỏi đến cùng cực, anh ấy vì cậu mà chết, chính cậu đã hại chết người mà cậu yêu thương nhất. Lúc này đây cậu muốn chết đi, bởi vì trong lòng chần chịt sự giận vặt, bởi vì cậu không muốn để anh ấy ở nơi lạnh lẽo kia một mình.

Nếu không thể ở bên nhau lúc ở phàm trần, vậy thì ở bên nhau ở thiên đường đi.

Chính Thần không biết rằng cậu khuất phục như vậy, kiên cường như vậy chỉ làm tăng thêm lửa giận của Lục Đình Phong. Đôi mắt trở nên quỷ dị bao gọn lấy cậu. Vì sao lại muốn chịu trừng phạt? Là vì Chu Thiện sao? Là vì muốn chết theo anh ta sao? Muốn đoàn viên bên nhau sao?

Khốn kiếp.

Môi Lục Đình Phong tạo thành một đường cong sau đó cười rộ lên, trong tiếng cười mang theo mấy phần bi thương cùng ủy khuất còn ẩn dấu mấy phần tàn nhẫn trong đấy. Sau đó hắn liền ngưng hẳn dáng cười, không khí trong gian phòng đột nhiên tĩnh mịch và lạnh lẽo, người làm cùng với mấy tên đàn em của hắn không nhìn được rằng mình một cái, bởi vì hắn giờ phút này quả thực rất đáng sợ, nhiều năm ở bên cạnh thấp thủm cho hắn cũng chưa từng thấy qua bộ dạng đáng sợ như vậy.

“Được, tôi chiều em.”

12. Chương 12

“Tôi sẽ cho em một chút bài học, à không là một chút đả ngộ. Nếu sau này còn phạm phải sai lầm như hôm nay, để có thể khiến em không chạy lung tung nữa, tôi sẽ không nhân nhượng nữa mà sẽ hủy đi chân của em.”

“Em nên nhớ rõ tôi nói được làm được.”

Lời nói âm lãnh mang theo một sự đe dọa bức người.

“Lấy roi da.”

Hắn thật ra cũng không muốn làm cậu đau, làm cậu thương tổn, nhưng nếu như hắn không làm như vậy cậu căn bản sẽ không ngoan ngoãn ở bên cạnh hắn. Hắn muốn cho cậu trải qua sự trừng phạt này để cậu có thể giác ngộ một chút, sau này sẽ không nghĩ đến chuyện bỏ trốn nữa.

Một lúc sau, có một tên đưa cho hắn một chiếc roi màu đen. Lục Đình Phong có thể cảm nhận được hơi lạnh từ chiếc roi trên tay, trong nội tâm vốn có một chút không cam lòng nhưng đột nhiên trong đầu lại xuất hiện khuôn mặt của cậu vì người đàn ông khác mà khuất phục van xin, còn muốn đoàn tụ cùng người đàn ông đó. Hắn ngay lúc này không chém cậu thành trăm mảnh.

Cơn giận một lần nữa được châm ngòi.

Trong đêm khuya, căn phòng khách vẫn sáng đèn, không một ai dám rời khỏi bởi vì Lục Đình Phong chưa ra lệnh, chứng kiến cơn giận của hắn ngay cả thớ mạnh họ cũng không dám. Gian phòng hiện tại ngoài tiếng roi da từng đợt quất lên cơ thể yếu ớt của một nam nhân ra còn lại không có bất kì âm thanh nào. Lâm Chính Thần vẫn kiên trì quỳ gối, mặc dù có đôi lúc thân thể bị chao đảo bởi những đòn roi nhưng vẫn cố gắng chống đỡ thân thể bằng cánh tay để quỳ gối trở lại như cũ, cậu sẽ hứng chịu tất cả chỉ muốn không để người khác bị liên lụy.

“Từ nay về sau còn bỏ trốn nữa không?”

“Trả lời tôi.”

“Vì sao không trả lời? Hà?”

Mỗi một câu thoát ra khỏi miệng tương đồng với một đòn roi hạ xuống, càng lúc càng mạnh, trên chiếc áo màu trắng của Lâm Chính Thần đã xuất hiện vài vết máu nhỏ chói mắt.

Lâm Chính Thần vẫn một mực im lặng, mặt cúi gầm xuống, mắt nhìn chăm chăm sàn nhà. Cơn lửa giận cũng vì đó mà mỗi lúc càng bùng phát. Trong lòng cậu rất muốn hấn chính là có thể ra tay mạnh hơn một chút tốt nhất là có thể đánh chết cậu đi. Nếu như có thể đến bên cạnh Chu Thiện dù phải trải qua đau đớn cậu cũng cam tâm tình nguyện.

“Đây là cách em khinh thường tôi sao?”

“Được.”

Đối với sự im lặng khó đoán này của cậu tuyệt nhiên lửa giận tựa hồ đã thiêu đốt tất cả thần trí của hắn, khiến cho hắn giờ phút này mất đi khống chế của bản thân. Một con người vốn lãnh đạm và vô cảm như hắn so với lúc này dường như là một người hoàn toàn khác nhau, hắn tựa như một con thú hung mãnh ngay lập tức có thể vồ đến cắn xé lấy Lâm Chính Thần bất cứ lúc nào.

Lục Đình Phong vứt roi da qua một bên.

Phòng khách xa hoa lần nữa lại một phen chấn động, trên khuôn mặt những tên đàn ông mặc y phục màu đen đứng xung quanh cùng với dì Mai đang quỳ gối ở gần đó không che nổi sự bàng hoàng. Những hành động của Lục Đình Phong dường như khiến gian phòng đang nóng đến cực điểm, đến mức dì Mai đỏ mặt mà quay ngoắc đi không dám nhìn về phía chiếc sofa ở trước mắt mình.

Lục Đình Phong sau khi nói hết câu liền đi về phía Lâm Chính Thần thô bạo lôi cậu đứng dậy sau đó liền đẩy ngã cậu về phía sofa vì lúc này bị đánh hiện tại vết thương lại va chạm mạnh như vậy khiến cậu nhũn mày lại vì đau, bản thân hắn cũng tiếp theo đó đến gần, ngồi đè lên người cậu khiến cậu không cách nào nhúc nhích được. Bất ngờ về hành động đột ngột của hắn, cậu bất giác có linh cảm không lành, dùng khuỷu tay chống đỡ cơ thể cố gắng gượng dậy, khó khăn hồi hắn.

“Anh muốn làm gì?”

Khóe môi Lục Đình Phong khẽ cong lên, nở một nụ cười gian xảo, mắt tràn ngập tơ máu dọa người. Khuôn mặt tức giận đến vặn vẹo nhưng vẫn ẩn nhẫn che dấu đi tâm tình sắp bộc phát. Hắn lần nữa nhấn mạnh cậu xuống, cậu rất muốn giãy dụa nhưng đáng tiếc ngay cả một chút khí lực cũng không có. Gương mặt của Lục Đình Phong áp sát xuống mặt Lâm Chính Thần, mùi hương của hắn xộc vào mũi cậu khiến cậu khó chịu mà quay đi, từ lâu cậu đã chán ghét mùi hương này rồi. Hắn hôn lên má cậu sau đó môi di chuyển về phía tai, hắn cắn nhẹ lên, giọng nói khàn khàn mang đầy dụ hoặc nhẹ thổi lên tai cậu.

“Làm tình.”

13. Chương 13

“Anh muốn làm gì?”

“Làm tình.”

...

Trong lòng cậu có chút sợ hãi, từ trước đến giờ cho dù có tức giận đến thế nào hắn cũng không ở trước mặt mọi người làm loại chuyện này, cậu không muốn bị làm nhục trước mặt nhiều người như vậy. Cậu muốn một chút lòng tự trọng còn lại được bảo toàn. Lục Đình Phong dường như nhận ra điều này, bản thân hắn cũng không muốn làm chuyện này trước mặt người khác.

“Tất cả lui đi.”

Lục Đình Phong hướng về những người đang có mặt trong phòng khách ra lệnh. Vừa nghe được mệnh lệnh tất cả đều ra khỏi phòng khách, bỏ lại hắn và Lâm Chính Thần vẫn đang ngồi trên ghế người trên đè người dưới ở sofa.

Cơ thể của Lâm Chính Thần chỉ có thể để một mình hần nhìn thôi.

Quần dài nhanh chóng bị kéo xuống, quần trong của cậu cũng tiếp theo đó mà bị giật mạnh đi. Da thịt cứ như vậy phơi bày trong không khí lạnh lẽo. Hiện tại đã vào đông, khí lạnh đã bao trùm tất cả ngõ ngách nơi này. Mặc dù phòng khách được trang bị máy sưởi ấm nhưng cơ thể Lâm Chính Thần không khỏi khẽ run rẩy.

Lâm Chính Thần quay mặt đi, mắt nhắm chặt lại, không muốn nhìn thẳng con người ở phía trên, mặc kệ cơ thể chuẩn bị bị người kia từng chút một dày vò. Nhìn thấy cậu như vậy lửa giận giống như một lần nữa bị đổ thêm dầu, trở thành một cơn thịnh nộ. Lục Đình Phong đưa tay nắm chặt lấy mặt của Lâm Chính Thần ép cậu hướng về phía hần, gần giọng.

“Tôi cho em một cơ hội cuối cùng, xin lỗi tôi, tôi sẽ bỏ qua cho em.”

Đáp lại hần là một mảng im lặng, Lâm Chính Thần chính là ương nghạnh không muốn một lần nào nữa lại hạ mình trước hần, mà im lặng chính là cách để khinh thường người khác hiệu quả nhất. Cậu mở mắt nhìn thẳng lấy hần, là đôi mắt chứa đầy thù hận không chứa lấy một chút khuất phục nào, nhưng từ sâu trong đáy mắt ấy lại hiện hữu một nỗi thất vọng tràn trề.

Người này từng là một người bạn thân thiết nhất của mình.

Người này từng là một người anh kết nghĩa tốt nhất của mình.

Người này mỗi ngày cùng mình đi học, mỗi ngày cùng mình tan học.

Người này cùng mình ghé qua những quán ăn quen thuộc.

Người này từng công mình về nhà lúc cậu say đến chẳng biết trời mây.

Người này...

Người này vì cái gì mà hôm nay trở nên xa lạ như thế này, đã ở bên cạnh hần lâu như vậy hình như cậu cảm thấy thất vọng nhiều hơn là thù hận. Bởi vì hần như vậy nên mới thất vọng, bởi vì cậu từng nghĩ đến hần sẽ trở lại như lúc trước, mặc dù biết sẽ rất khó cậu vẫn ấp ủ một tia hy vọng nhỏ nhoi, nhưng cậu sai rồi, căn bản đã là không có khả năng. Từ khắc hần bắt phát súng kia, tất cả đều đã đổ vỡ.

“Nếu như Chu Thiện đã không còn nữa, tôi sống trên đời này cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Lục Đình Phong ghét nhất là ánh mắt này của cậu, ghét nhất là cái miệng kia nhắc tên người con trai khác. Đôi mắt đã nổi đầy gân máu đáng sợ, âm thanh cũng trở nên lạnh khốc.

“Được, tốt, rất tốt.”

Tay Lục Đình Phong dùng lực tách thật mạnh hai chân của Lâm Chính Thần, sau đó liền đem hạ thân thô cứng mạnh mẽ đâm vào nơi chật hẹp kia.

“Ahh..” Lâm Chính Thần không nhịn được đau đớn thét lên. Mặt vì đau mà trở nên vặn vẹo, không còn lấy một khí lực nào để phản kháng.

“Cơ hội cuối cùng đã dùng hết.”

Không cần bước mở đầu, không cần khách trương, không cần một chút bôi trơn nào, cứ như vậy trực tiếp đâm vào. Từng nhịp từng nhịp mạnh bạo mà xuyên xỏ, giống như một con giã thú mất đi không chế không ngừng nghiền ép nơi chật hẹp của cậu. Hậu nguyệt khô khốc dung nạp từng đợt ra vào điên cuồng mà chảy máu. Còn có những vết thương do hần dùng roi đánh lúc này cũng không ngừng kêu gào.

Không đủ, vẫn chưa đủ, hần muốn nhiều hơn nữa.

Không biết đã trải qua bao lâu, đã sử dụng bao nhiêu tư thế thống khổ nhất, bất tỉnh rồi lại bị vô thức tỉnh lại nhưng trước mắt vẫn không thay đổi, Lục Đình Phong vẫn đều đặn nhấp nhô, giống như muốn xé nát cơ thể cậu. Không có lấy một chút nhẹ nhàng, chỉ có thô bạo và điên cuồng dày vò. Cả một đêm dài trải qua đau đớn khiến cho Chính Thần ngay cả cử động nhẹ cũng khó khăn.

Lục Đình Phong cho đến lúc này vẫn chưa nhận ra hắn là đang tự tay từng chút hủy hoại “tình yêu” của hắn.

Vẫn chưa nhận ra rằng hắn đang yêu sai cách.

Những bông tuyết đầu tiên rơi xuống, lại một mùa đông nữa đến, một mùa đông lạnh đến thấu tâm can.

Có một người cuồng si một người mặc kệ cơn lạnh buốt vậy.

14. Chương 14

Một người dùng cả trái tim của mình để yêu một người, mang cả tâm trí của mình để dung nạp hình bóng của người ấy, đem tất cả những gì của bản thân mình để yêu người kia, vậy mà cũng không nhận lại được cái gì.

Con người vốn là tham lam, những thứ không thuộc về mình vẫn mù quáng cố chấp giữ chặt lấy, cũng giống như không có được tình yêu của đối phương liền đem gông xiềng khóa chặt người đó lại. Cứ như vậy lôi cả hai vào con đường tăm tối chẳng tìm thấy tia sáng nào, mờ mịt một màu đen.

...

“Lục Tổng, giấy tờ tôi đã chuẩn bị xong, mời ngài xem qua.”

Lục Đình Phong nhận lấy vài tờ giấy từ tay của luật sư, đọc qua một lượt, hài lòng nói.

“Được rồi, cảm ơn anh luật sư Trần, không có chuyện gì nữa anh có thể đi.”

“Không làm phiền ngài nữa, tôi xin phép.”

Hắn lần nữa đọc qua văn bản được in trên tờ giấy, trong lòng thoáng chút bi thương, mắt nhìn chăm chăm lấy tờ giấy miệng thì thầm.

“Để em có thể mãi mãi ở bên cạnh anh, anh chỉ còn cách này.”

...

Lúc Lâm Chính Thần tỉnh dậy đã là chiều hôm sau, cậu nằm yên trên giường giường mắt nhìn trần nhà quen thuộc, lòng mang nhiều suy tư. Cậu thử cử động thân thể, như cậu nghĩ đến nhúc nhệ thôi cũng cảm thấy đau rồi, vết thương đã được xử lý và bôi thuốc nhưng vẫn âm ỉ đau, đầu thì nhức, cổ họng thì khô khốc. Một mối cùng đau nhức chỉ khiến cậu muốn nằm yên một chỗ.

Có tiếng gõ cửa, sau đó là tiếng mở cửa, dì Mai từ bên ngoài mang thức ăn vào trong. Mùi thơm của thức ăn lan tỏa khiến cho bụng cậu không ngừng kêu gào, từ hôm qua đến giờ chẳng có thứ gì nhét vào bụng ngay cả nước còn chưa uống. Đột nhiên nhớ đến điều gì đó, cậu nhanh chóng hướng về phía dì Mai hỏi:

“Dì không sao chứ? Hắn có gây khó dễ cho dì không?”

Dì Mai đặt mâm cơm lên bàn, cười nhẹ, đôi mắt triệu mến nhìn cậu.

“Đứa trẻ ngốc này, thân cậu không lo lại đi lo cho tôi. Tôi không sao, Lục Tổng cũng không tra cứu chuyện đó nữa, cậu cứ an tâm tịnh dưỡng, hai tuần nữa là hôn lễ được cử hành rồi.”

“Hôn lễ? Hôn lễ của ai?” Lâm Chính Thần ngây ngốc hỏi.

“Là của...”

“Dì Mai có thể ra ngoài được rồi.”

Không biết hắn đã vào từ lúc nào, tông giọng trầm thấp hướng về phía này, cắt ngang lời của dì Mai.

“Vâng, Lục Tổng.”

Đợi cánh cửa hoàn toàn đóng lại, hắn bước gần đến bên giường, trên tay cầm một tờ giấy, cậu khó hiểu nhìn hắn. Hắn ngồi xuống mép giường, đưa cho cậu tờ giấy.

“Em đọc qua rồi kì.”

Giấy đăng ký kết hôn.

Tay cậu bắt giác run run, thủ đoạn này hắn cũng nghĩ đến, để trói chặt cậu bên mình hắn đã dùng cách này, danh chính ngôn thuận, danh nghĩa hợp pháp.

“Anh là có ý gì? Kết hôn? Lục Đình Phong, anh điên rồi có phải không?”

“Đừng quá giới hạn, đừng khiến anh nổi giận. Ngoan ngoãn kí tên vào, mọi thứ anh đều đã chuẩn bị rồi, chỉ còn vài thủ tục và ngày cử hành hôn lễ nữa là hoàn tất.”

“À quên nói cho em biết, ngày kết hôn là ba mẹ em chọn.”

Lần nữa bị làm cho bất ngờ, tay cậu bấu chặt lại khiến cho tờ giấy kia cũng theo đó mà trở nên vụn vụn.

“Anh đã nói cái gì với ba mẹ của tôi?”

“Anh nói gì không quan trọng. Hiện tại họ đã hoàn toàn chấp nhận và tin tưởng giao cả hạnh phúc tương lai của em cho anh rồi.”

Hắn đưa tay xoa xoa khuôn mặt của cậu một cách đầy yêu thương. Môi mỉm cười nhìn cậu. Chỉ là trong đôi mắt có chút bi thương mà cậu không thể nhìn thấy được.

“Khốn nạn.” Cậu gạt tay của hắn ra khỏi mặt mình.

“Được rồi em cứ thoải mái đọc rồi ký. À anh nhắc em một điều, em xé tấm này sẽ còn tấm khác, in ra không mất một phút đâu.”

Lục Đình Phong đứng dậy đi ra ngoài.

Lâm Chính Thần hiện tại giống như chỉ cần còn cậu còn sống là được, còn tất cả mọi thứ đều do Lục Đình Phong an bài, nắm gọn lấy cậu vào lòng bàn tay. Cuộc sống của cậu tựa như đều mặc ý hắn điều khiển.

Hôn nhân, chính là một loại quan hệ dành cho hai con người thật sự yêu thương nhau, nguyện ý gắn bó và dành cả tương lai về sau để sống hạnh phúc bên cạnh nhau, cùng nhau đến khi không thể nữa.

Nhưng giữa Lâm Chính Thần và Lục Đình Phong có thể gọi là tình yêu sao?

Một người ép buộc, một người không thể vùng vẫy, thử hỏi loại hôn nhân này có hạnh phúc hay không?

Nếu đã như vậy, để thoát khỏi Lục Đình Phong anh, tôi chỉ còn cách này.

15. Chương 15

Thời điểm này Lâm Chính Thần nghĩ chỉ còn duy nhất một cách này. Giữa cậu và Lục Đình Phong trong hai người nhất định phải có một người biến mất, chỉ có như vậy mới dừng lại được mọi việc, mới có thể một lần giải thoát cho nhau và cả những người xung quanh.

Một trong hai nhất định phải có một người biến mất.

Lâm Chính Thần đứng dậy đi về phía khay cơm được đặt trên cái bàn nhỏ, ăn hết thức ăn trong khay, ăn xong cậu đặt khay cơm vào chỗ cũ còn bản thân thì bước đến phòng tắm bởi vì động vết thương nên có một chút khó khăn. Tắm rửa sạch sẽ cậu không quay lại giường mà đi xuống lầu, hướng về nhà bếp mà đi. Chính Thần chậm rãi ngồi xuống bàn ăn, không lên tiếng chỉ ngồi yên lặng nhìn dì Mai đang rửa bát, cậu không muốn làm phiền người khác, nghĩ cũng thật may đi, hắn không làm gì đến người phụ nữ hiền lành này, còn để bà ấy tiếp tục làm việc ở trong nhà, Lục Đình Phong quả thật khó đoán mà.

Trên bàn ăn có một đĩa táo duy nhất chỉ có ba quả, ba quả táo đỏ tươi cắn mọng thu hút, màu đỏ như máu, một màu đỏ đến nao lòng, trên đĩa còn có một con dao gọt trái cây. Lâm Chính Thần đưa tay cầm lấy quả táo và con dao, gọt vỏ táo. Động tác vô cùng điềm tĩnh.

“Cậu muốn ăn táo sao? Cậu để đó tôi gọt cho.” Vừa đúng lúc dì Mai rửa bát xong, xoay lại thì thấy cậu.

Cậu có điểm dừng lại, sau đó mỉm cười nhẹ nhàng, nói: “Con có thể tự làm mà, dì cứ làm việc của dì đi.”

“Được rồi, cũng đến giờ tôi phải đi chợ.”

“Àn, dì đi đi.”

Lúc dì Mai đóng cửa lại, cậu vẫn cứ ung dung gọt vỏ quả táo trên tay mình.

Trong nhà không còn những tên bảo vệ nữa, hiện tại chỉ có cậu và dì Mai. Nhưng cửa nhà đã được đổi rồi, Lục Đình Phong đã cho người làm cửa sử dụng mật khẩu, cậu không biết mật khẩu muốn ra ngoài cũng vô dụng. Còn cổng chính ngoài kia, có đến ba người đàn ông canh giữ, cho dù cậu biết mật khẩu ra được khỏi nhà cũng không đấu lại ba người bọn hắn.

Cậu gọt cả ba quả táo để vào đĩa, sau đó chính mình cũng ăn vài miếng, hương vị ngọt của táo khiến cậu hài lòng, mùi vị ngọt ngào khiến người khác muốn ăn mãi. Nhưng còn có một điều, từ đầu đến cuối cậu không có đặt con dao xuống. Lâm Chính Thần chung thủy nhìn con dao thật lâu, thật lâu, nghĩ ngợi điều gì đó rồi đem giấu con dao vào túi mình, sau đó ăn thêm một miếng táo nữa rồi lẳng lặng về phòng. Thao tác điềm nhiên như không chưa có chuyện gì xảy ra.

Mọi động tác đều rất ung dung và nhẹ nhàng, tựa như không cần vội vàng cứ từ từ mà thực hiện kế hoạch cậu sắp làm.

Nếu như cậu không làm như vậy e là cả đời này chỉ có thể sống ở bên cạnh Lục Đình Phong.

Buổi tối, Lục Đình Phong về nhà. Hắn nhanh chóng lên phòng, hắn chỉ muốn nhìn thấy cậu mà không khỏi nóng lòng. Hắn chỉ muốn, chỉ cần mở cửa phòng ra liền thấy hình bóng của người mình yêu, bao nhiêu mệt mỏi sẽ liền tiêu biến, hắn nghĩ sau khi kết hôn rồi, hắn và cậu sẽ mãi mãi ở bên cạnh nhau. Sẽ không còn bất cứ thứ gì có thể chia cắt hắn và Chính Thần nữa. Và hắn cũng tin rằng rồi cậu sẽ yêu hắn thôi, chỉ cần thời gian lâu rồi cậu sẽ nguyện ý bên cạnh hắn, vui vẻ như ngày trước, chỉ cần thời gian thôi hướng hồ hắn và cậu chẳng phải còn một đời sao? Không cần vội.

Lục Đình Phong bị tình yêu che mờ lí trí mất rồi.

Hắn tắm xong, liền nằm xuống giường ôm lấy cậu, giống như ôm cả thế giới của hắn vào lòng. Đình Phong yêu thương hôn lên mái tóc mềm của Chính Thần, lưu luyến không muốn rời. Hắn nhắm mắt lại muốn cùng cậu cùng nhau ngủ như vậy.

“Lục Đình Phong...” Giọng Chính Thần nhẹ nhẹ giữa căn phòng tĩnh mịch.

“Anh ngủ chưa?”

Vẫn tông giọng dịu nhẹ như vậy, nhưng lại khiến cho Lục Đình Phong có chút bất ngờ, hắn nhanh chóng mở mắt. Có lẽ từ ba năm trước, Chính Thần chưa một lần nào chủ động nói chuyện với hắn. Trong lòng đột nhiên xuất hiện một tia vui mừng. Chính Thần đã chấp nhận hắn rồi sao?

“Chưa...” Ôn nhu đáp lại, hắn ôm cậu chặt hơn một chút.

“Tôi muốn ngắm biển. Ngày mai chúng ta đi biển nhé...” dừng lại một chút cậu nói tiếp “Chỉ tôi và anh.”

Lâm Chính Thần đưa hắn từ bất ngờ này sang bất ngờ khác. Khóe miệng Đình Phong bắt giác kéo lên, không thể giấu nổi vui sướng trong nụ cười của hắn.

“Được, ngày mai chúng ta cùng đi ngắm biển.”

Mình chỉ muốn nói tất cả cmt của các bạn mình đều đọc không bỏ sót một cái nào cả.

16. Chương 16

Trong cái thời tiết của mùa đông, những đợt gió se lạnh đều đặn kéo đến. Vào mùa này không ai muốn đi biển chơi cả, cho nên bãi biển hiện tại dường như chỉ có Lục Đình Phong và Lâm Chính Thần. Những con sóng nhẹ nhàng đi vào bờ, khi đến bờ những con sóng ấy liền tan thành bọt nước trắng xóa. Tiếng sóng ào ào êm tai, thứ âm thanh khiến cho người nghe cảm thấy thoải mái, khiến cho bao nhiêu lo toan phiền toái vơi đi mấy phần.

Lục Đình Phong nắm chặt tay của Chính Thần, hai người bọn họ cứ như vậy mà đi dọc bờ biển, những bước chân in lại trên cát phía sau họ. Lâm Chính Thần để mặc tay mình bị người kia nắm lấy, mặc kệ những cơn gió lạnh, hiện tại cậu chỉ nghĩ đến những việc mình sắp thực hiện nên cứ yên lặng cùng người này ngắm biển. Vì gió lạnh làm cho cả hai bất giác run run. Phát giác được Chính Thần đang lạnh, Lục Đình Phong đang đi thì dừng hẳn lại, xoay người đối mặt với cậu rồi nhanh chóng cởi áo khoác bên ngoài của mình ra.

“Lạnh lắm đúng không? Lại đây anh khoác thêm áo cho em. Ở lại năm phút nữa thôi rồi về, lạnh như vậy ngắm biển cũng chẳng có một tí hứng thú nào, lần sau muốn ngắm biển đợi đến mùa hè anh sẽ đưa em đến Hawaii ngắm thỏa thích.”

Lục Đình Phong giọng điệu giống như hờn trách, nhưng vì muốn cưng chiều bảo bối của mình nên cũng không còn cách nào khác.

“Tôi sợ không có lần sau.” Chính Thần thì thầm.

“Em nói cái gì?”

Không nghe rõ được Chính Thần vừa nói gì nên hắn hỏi lại.

“À không có gì, tôi chỉ muốn hỏi anh không lạnh sao?”

Chỉ là một câu hỏi đùa vậy mà lại làm cho Đình Phong tin rầm rập, là đang quan tâm hắn sao, là lo lắng cho hắn, là sợ hắn bị lạnh sao? Đình Phong không kiềm chế được sự hạnh phúc đang lấn chiếm trong lòng. Rồi chẳng hiểu vì sao tim hắn ầm ập đến lạ, khiến cho cơn lạnh của gió biển cũng không thể thấm thía được hắn. Hắn cười nhẹ, nói:

“Anh không lạnh.”

Hai người nắm tay nhau, đứng yên lặng trên bãi cát ngắm nhìn khung cảnh xa xăm nơi mệnh mông bao la là biển phía trước, tạo thành một khung cảnh thật đẹp, làm lay động lòng người. Lục Đình Phong kéo nhẹ Lâm Chính Thần vào lòng mình, ôm chặt. Đình Phong hưởng thụ cái ôm đầy ắp, Chính Thần cũng không có cự tuyệt mặc nhiên để cho hắn ôm mình. Đột nhiên một ý nghĩ chợt lóe lên, nói cho cậu biết đây chính là thời cơ.

Cũng không có một chút chần chừ nào, cậu ung dung đưa tay luồn vào túi rút ra một con dao, là con dao gọt táo hôm qua. Sau đó liền đâm về phía bụng Lục Đình Phong, dùng lực đẩy con dao vào sâu bên trong rồi rút ra, vẫn thao tác như vậy cậu lặp lại hai lần, dịch đồ bắt đầu thấm vào áo và từ từ lan rộng ra. Phát giác được hành động của Lâm Chính Thần, hắn nén cơn đau đang dày vò, rời khỏi cái ôm mỉm cười thật dịu dàng với cậu. Không thể kiềm chế nổi cơn đau khiến cho nụ cười kia trở nên vắn vẹo khó coi.

“Chơi đủ rồi, chúng ta về thôi.”

Gió mạnh đột nhiên thổi đến, nhanh chóng thổi bay đi những ầm ập yêu thương, giờ phút này chỉ còn lại sự lạnh lẽo, lạnh như muốn thôn phệ lấy cơ thể hắn. Hắn đã không cảm cự được nữa mà quỳ rạp xuống, tay cố gắng dè nơi vết thương vẫn để máu không chảy nhiều thêm nữa. Chính Thần vẫn cầm con dao, dư vị ngọt ngào của táo ngày hôm qua hiện tại được đổi thành những vệt đỏ của máu vương vãi trên cán dao, tay bất giác cũng run rẩy. Lâm Chính Thần nhìn người đang đau đớn ở phía dưới, lạnh lùng nói.

“Lục Đình Phong, tôi là bị anh bức đến không còn lựa chọn nào khác. Tôi làm như vậy để trả thù cho Chu Thiện, là để tìm lại tự do cho mình, là để không một ai khác liên lụy vào chuyện này nữa. Nếu như anh

không yêu tôi thì cũng không đến nước này, chỉ cần anh chết đi coi như là trả nợ ba năm qua cho tôi cũng như giải thoát bản thân khỏi cái tình yêu không nên có này. Kiếp sau, tôi không muốn gặp lại anh nữa, và nếu như có kiếp sau mong anh cũng đừng yêu tôi. Giữa chúng ta vốn là không thể.”

”Kiếp sau tôi không muốn gặp anh...”

Kiếp sau đừng yêu tôi...”

Những lời sau cuối cứ lặp đi lặp lại bên tai, hắc mơ mơ hồ hồ, trước mắt mờ hắc đi chỉ thấy được khung cảnh nhòe nhòe. Vết thương do con dao quận từng cơn, nhưng từ lòng ngực cùng lúc cũng truyền đến một loại cảm giác mơ hồ đau mơ hồ nhói.

Sinh mệnh này chính tay em kết thúc nó tôi cũng không oán trách nửa lời. Tôi chỉ muốn nếu chúng ta có kiếp sau, tôi vẫn sẽ yêu em.

17. Chương 17

Lâm Chính Thần từ từ mở mắt đôi mắt nặng trĩu, ánh sáng đột ngột chiếu đến khiến cậu theo phản xạ mà nheo mắt lại, một hồi sau khi đã thích ứng được cậu phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường quen thuộc. Đôi mắt từ lúc nào đã phủ một lớp nước. Cậu cười khổ một cái, tự giấu cột bản thân mình, dùng cách nào cũng không thoát được, ngay cả giết chết hắc cũng không làm được, bản thân vì sao lại vô dụng như vậy, nhu nhược như vậy. Một giọt nước mắt thuận theo khóe mắt rơi xuống lưu lại một vệt nước dài trên khuôn mặt thanh tú.

Rốt cuộc vẫn không thoát được.

“Haha... Haha...”

Cậu ngồi dậy, tựa lưng về phía đầu giường. Tiếng cười một lúc một to, cứ như một kẻ điên điên cuồng mà cười, cười đến rơi cả nước mắt. Âm thanh của tiếng cười thê lương mà nao lòng. Giống như một người đã bị ép vào ngõ cụt tăm tối mặc dù đã cố gắng dùng hết khả năng của bản thân để vùng vẫy nhưng vẫn không có kết quả.

Cậu nhớ đến thời khắc trên bãi biển. Sau khi đã đâm Lục Đình Phong ba nhát vào bụng, nói ra những lời tuyệt tình rồi xoay lưng bỏ chạy, khi chạy đến đường lớn lại bị ba tên mặc áo phục đen đuổi theo. Lúc ấy cậu chợt hiểu ra, Lục Đình Phong đối với cậu vẫn là đề phòng như vậy, đây chính là cái tình yêu thật lòng mà hắc nói đó sao, ngay cả hoàn toàn tin tưởng cậu còn không có vậy mà hắc còn nói yêu cậu sao? Sức chạy của cậu tất nhiên chẳng thể nào là đối thủ của ba tên kia, khi bị bắt được cậu đã ra sức vùng vẫy đánh trả bọn họ kịch liệt, trong lúc giằng co lại bị một tên ở đằng sau đánh một quyền vào thái dương khiến cho cậu ngay lập tức liền ngất đi. Và kết quả là nằm ở đây.

Thời điểm cậu ngưng cười, tay gạt đi hết những giọt nước mắt ướt át trên mặt mình thì cánh cửa phòng cũng được mở ra. Lục Đình Phong vào phòng, hắc có điểm chậm chạp có lẽ là do vết thương. Trên khuôn mặt của hắc đã không còn sự vui vẻ tràn ngập yêu thương hay nhu tình nữa, hiện tại khuôn mặt băng lãnh lạnh lùng này chính là của Đình Phong của ngày trước. Thật ra hai vết dao kia nói cho cùng là không thể hạ gục được hắc, vì theo sự nghiệp của cha hắc nên hắc ở ngoài thương trường nhiều năm như vậy, đánh đấm hay giao chiến tất cả mọi thứ không có cái gì hắc chưa nếm trải, vết sẹo trên lưng của hắc cũng là do một lần ẩu đã để lại. Muốn giết chết loại người như Đình Phong với thực lực của cậu căn bản là không thể. Lục Đình Phong đã không còn đơn giản như Lâm Chính Thần nghĩ nữa rồi.

Mũi dao sắc bén từ tay của người mình yêu lần lượt đâm vào người hắc. Giây phút cậu nói ra những lời kia giống như có hàng trăm cây kim lần lượt đâm thẳng vào trái tim hắc, từng chút từng chút một khoét sâu, đau đớn xâm nhập vào cõi lòng của hắc.

Thì ra yêu một người không yêu mình lại khó khăn như vậy, giống như bản thân trở trối ôm một cây xương rồng, cứ như vậy bản thân vết thương càng lúc càng nhiều. Nhưng đến cùng vẫn là không buông bỏ được,

mặc cho chính mình bị thương, mặc dù biết rõ người kia sẽ không yêu mình nhưng vẫn cố chấp níu giữ đoạn tình cảm này, chính là không đành lòng. Bởi vì hắn nghĩ nếu hắn tiếp tục kiên trì thì sẽ có kết quả tốt đẹp, cậu sẽ đón nhận tình yêu của hắn, cùng hắn sống đến già, nhưng sau cùng mọi chuyện lại không như hắn nghĩ.

Hắn nhìn bộ dạng cậu như vậy, trong lòng lại khó chịu, rất muốn đến bên cạnh ôm cậu vào lòng, an ủi, chở che. Nhưng hiện tại không thể...

Cho dù anh có làm cái gì thì trong mắt của em anh vẫn là kẻ xấu.

Cho dù anh có cố gắng thay đổi bản thân mình, yêu thương em một cách dịu dàng nhất, em lại xem anh là kẻ ngốc. Đường như anh chỉ nên là kẻ xấu thôi.

“Kí đi.”

Một lần nữa hắn đưa bản đăng kí kết hôn ra trước mặt cậu, lạnh lùng nói.

Cậu liếc mắt nhìn tờ giấy kia rồi nhanh chóng quay đi nơi khác, không để ý đến Lục Đình Phong.

“Trước khi tôi tức giận thì kí nhanh lên.”

Chính Thần vẫn một mực làm ngơ, cậu cảm thấy Lục Đình Phong hắn không phải là có hơi trẻ con sao, căn bản là không có tình yêu vậy mà cứ một mực lún sâu, biết rõ sẽ không thể vui vẻ hạnh phúc vậy mà vẫn cố chấp.

Đường như đã mất hết kiên nhẫn, hắn mạnh mẽ bắt lấy tay cậu nhét cây bút vào, mặc kệ cậu giãy giụa hắn nắm chặt tay cậu ép cậu ký vào tờ giấy kia.

“Anh buông tôi ra, mau buông ra...”

Mặc cho Chính Thần phản kháng, Lục Đình Phong vẫn nắm chắc bàn tay nhỏ của cậu nhất quyết ký vào, những nét chữ nguệch ngoạc khó coi cứ như vậy mà in lên mặt giấy.

18. Chương 18

Kỳ thực Lục Đình Phong cũng không muốn cưỡng ép Lâm Chính Thần đến mức này, chỉ là ngoài cách này ra thì hắn cũng không còn cách nào khác nữa, bắt lận hắn có bao nhiêu dịu dàng cùng bao nhiêu ôn nhu cũng không có kết quả. Rõ ràng hắn yêu cậu nhiều như vậy nhưng một chút nhận lại cũng không có.

Trên đời này thiên thần có thể trở thành ác quỷ, nhưng ác quỷ lại vĩnh viễn không thể trở thành thiên thần, cho dù cố gắng cũng không thể rửa sạch dòng máu đen. Lục Đình Phong chính là ác quỷ không thể thay đổi được.

Cho dù bị cự tuyệt cũng không cản trở được, tình yêu này của hắn đã không thể quay đầu chỉ có thể tiến về phía trước, hiện tại và sau này có thể ở bên cạnh Chính Thần hắn vẫn còn hy vọng. Rồi sẽ có một ngày mùa đông không còn lạnh giá nữa.

Thời điểm đã hoàn thành chữ ký, hắn hài lòng buông Lâm Chính Thần ra.

Lâm Chính Thần ánh mắt chứa đầy căm hận nhìn thẳng lấy Lục Đình Phong.

“Lục Đình Phong, anh nghĩ chỉ cần một tờ giấy mà có thể trói buộc tôi cả đời sao, anh nghĩ làm như vậy tôi sẽ thay tâm đổi ý yêu anh sao. Tôi nói cho anh biết, đối với tôi anh và cả tờ giấy kia chẳng là cái thá gì cả. Tôi ngoài hận anh ra thì chỉ có hận thôi, anh đã hiểu chưa?”

Lục Đình Phong cười chua xót, nhẹ nhàng xoa khuôn mặt lem luot của cậu.

“Tôi hiểu, em rất hận tôi, rất khó tha thứ cho tôi. Tôi cũng chưa từng nghĩ em sẽ thay đổi tâm ý nhanh như vậy. Nhưng cuộc đời chẳng thể biết trước được cái gì, chỉ cần em cùng tôi vĩnh viễn ở cùng một chỗ, mãi mãi là người của tôi và chỉ cần tôi yêu em như vậy đã đủ rồi, tôi sẽ không cưỡng cầu em nữa.”

Cậu im lặng, không có trả lời, hiện tại cậu nói gì cũng trở thành vô nghĩa. Lạnh lùng quay mặt tránh đi bàn tay của hắn.

Lúc hắn chuẩn bị rời đi nói với cậu “Được rồi, ăn cơm đi. Nghỉ ngơi tốt, không còn bao lâu nữa đến ngày cử hành hôn lễ rồi, mọi thứ tôi đã chuẩn bị chu toàn, chỉ cần đến ngày làm nghi lễ nữa nữa là hoàn tất.” Rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Lâm Chính Thần nhắm chặt hai mắt, từ khóe mắt nước mắt chua xót và tuyệt vọng chảy xuống.

Yêu? Tình yêu của hắn thật sự khiến cho cậu chống đỡ không nổi. Từng bước từng bước một ép cậu đến đầu đài.

Một người bị dồn đến đường cùng, họ sẽ bỏ mặc hết tất cả để tìm đến cái chết để giải thoát cho bản thân và cũng để giải thoát cho người khác, họ nghĩ nếu không có họ thì sẽ không liên lụy đến bất kì ai nữa. Bởi vì ngoài cái chết ra thì họ cũng không còn lựa chọn nào khác.

Lâm Chính Thần đảo mắt quan sát căn phòng một lần, sau đó dừng lại ở khay cơm ở trên cái bàn nhỏ gần đó. Khó khăn di chuyển cơ thể đến gần khay cơm, cầm ly nước ép trái cây uống một hơi sau đó men theo bức tường vào nhà vệ sinh, trên tay vẫn giữ ly nước ép đang uống dở.

Cậu xả nước vào bồn tắm, sau đó ném cái ly còn chứa nước ép của trái cây vào góc tường, những mảnh thủy tinh to nhỏ vương vãi khắp sàn. Cậu nhặt một mảnh thủy tinh rồi bước vào bồn tắm. Giống như một người vô hồn, tay vô tri vô giác gơ mảnh thủy tinh lên, ngắm nhìn thật kỹ, cái vật nhỏ bé đã không còn liên lạc nhìn không ra hình dạng gì, vật nhỏ bé như vậy nhưng lại rất nguy hiểm, có thể lấy đi một sinh mạng con người. Cậu đặt mảnh thủy tinh lên cổ tay, giây tiếp theo là cửa một đường, lại một đường nữa, cứ như vậy mà cửa bốn lần, khi máu đã nhuộm đỏ bồn tắm, khi đã không còn cảm giác đau đớn nữa.

Màu đỏ rực của máu, càng lúc càng nhiều cơ hồ không thuyền giảm, cậu có thể ngửi thấy mùi vị tanh nồng đặc trưng của máu, thật khó ngửi. Lâm Chính Thần dần dần lâm vào hôn mê, mắt không chịu được mà khép lại.

Thật tốt...

Cha mẹ con xin lỗi hai người, đứa con bất hiếu này đi nhiều năm như vậy vẫn không thể về thăm cha mẹ, xin lỗi vì đã không thể chống chọi đến cuối cùng. Thực xin lỗi.

Lục Đình Phong anh nhìn xem, tôi sắp rời khỏi anh rồi, anh làm sao ngăn cản đây. Nếu anh muốn thì cứ lấy thân xác này, khi tôi chết rồi thân xác mục rữa này tặng cho anh. Vĩnh biệt.

Chu Thiện chúng ta sắp được gặp nhau rồi. Chu Thiện đợi em một chút nữa...

Vào lúc cậu nửa mê nửa tỉnh, đầu óc mơ mơ hồ hồ, cậu không thể xác định là thật hay là mộng, dường có một bóng người xuất hiện.

19. Chương 19

Thân thể Lâm Chính Thần như trút hết khí lực, đã đến gần bờ vực của cái chết nhưng vẫn bị Lục Đình Phong lôi trở lại.

Ngồi trong thư phòng không được bao lâu, trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an vô cùng nên Lục Đình Phong quay trở lại phòng ngủ. Bước vào gian phòng hướng mắt về chiếc giường đã không còn người, phòng tắm truyền đến tiếng nước, hắn chậm rãi bước đến phòng tắm.

“Chính Thần em đang tắm sao?” Giọng nói mang một chút lo lắng.

Không gian trầm tĩnh chỉ có tiếng nước chảy, Chính Thần không có đáp trả. Không đợi được nữa, hắn vội vàng mở cửa.

Một giây chấn động, Lục Đình Phong không thể tin được hình ảnh trước mắt mình, giống như có hàng ngàn kim châm không ngừng đâm vào tim hắn. Thời khắc này khiến hắn thật sự lo sợ, bồn tắm dường như đã nhuộm màu đỏ, khung cảnh thật sự dọa người, người mà hắn yêu, Chính Thần mà hắn dùng cả trái tim để dung nạp hiện tại đang ở trước mặt hắn tìm đến cái chết. Cảm giác bất lực mà đau lòng này đây là lần thứ hai hắn trải qua, lần thứ nhất là mẹ hắn còn hiện tại là người con trai hắn yêu.

Hắn không hiểu, vì sao những người mà hắn yêu thương luôn muốn rời xa hắn? Hắn thật sự không hiểu nổi.

Tưởng chừng đã chiến thắng trong cuộc chiến tranh giành hạnh phúc, nhưng nào ngờ hắn lại chính là người thua, thua đến thảm bại, thua đến thương tích đầy mình.

....

Hôm sau,

Trước cửa phòng bệnh, Lục Đình Phong ngồi trên dây ghế chờ. Hắn đã ngồi ở đây từ tối qua, dầu tượng vào tường, khuôn mặt thần thờ nhìn vào khoảng không, thật ra hắn đã ngồi như vậy khi Lâm Chính Thần được đưa vào phòng hồi sức sau lưng hắn, phỏng chừng đã ngồi tư thế này hơn mười tiếng rồi.

Khi nhìn thấy thân hình tiền tụy ốm yếu của Lâm Chính Thần được đưa vào phòng cấp cứu, hắn không ngừng lo sợ và hoảng loạn. Sự lo lắng tột đỉnh khiến hắn không thể khắc chế được mà mất đi bình tĩnh, trái tim dường như bị ai bóp chặt mãnh liệt, đau đến thở không thông. Khi bác sĩ thông báo với hắn rằng Chính Thần mặc dù mất máu khá nhiều nhưng may mắn là đã kịp thời truyền máu cho nên đã qua cơn nguy kịch và còn nói thêm nếu đến trễ mười phút e là đã không giữ được mạng. Hắn thở phào nhẹ nhõm, nhưng nỗi sợ lại chỉ tiêu tan một phần, hắn không dám nghĩ đến cảnh tượng nếu như hắn đến trễ mười phút thôi thì điều kinh khủng gì sẽ xảy ra...

Lâm Chính Thần được đưa đến phòng hồi sức, vốn đã có thể vào bên trong nhưng Lục Đình Phong lại không vào. Một mình ngồi ở hàng ghế bên ngoài rất lâu, tựa hồ không muốn đối mặt với Chính Thần, hắn không đành lòng nhìn bộ dạng của cậu lúc này.

Cảnh tượng của ba năm trước của mẹ hắn lại hiện hữu, lần đó là vì lúc đó hắn không ở bên cạnh bà, không bảo vệ cho bà, nếu như ngày đó hắn không đi ra ngoài, nếu như hắn có thể về sớm hơn vài phút thì có lẽ người phụ nữ dành cả đời yêu thương chăm sóc hắn đã không phải biến mất khỏi cuộc sống của hắn... Vì cái chết của mẹ hắn đã khiến hắn giằng vặt đến tận bây giờ, mỗi khi nhớ đến cảnh tượng đó hắn vẫn không ngừng trách bản thân vô dụng vì không thể bảo vệ người mà hắn yêu quý.

Đêm qua, nếu như hắn không kịp thời phát hiện thì không chừng hắn đã một lần nữa vĩnh viễn mất đi người hắn yêu.

Vốn định sẽ dùng nửa đời còn lại sau này bù đắp cho những lỗi lầm hắn đã gây ra cho cậu, khiến cho trái tim nguội lạnh của cậu dần dần ấm nóng, hắn còn viễn cảnh một tương lai vui vẻ hạnh phúc, sẽ bảo vệ, sẽ yêu thương, sẽ cưng chiều, dành hết tất cả những điều tốt đẹp cho cậu. Lục Đình Phong biết rõ cậu hận hắn, nhưng lại không nghĩ đến cậu lại hận hắn nhiều như vậy, Chính Thần thà chết đi cũng không muốn sống cùng hắn.

Hắn ngồi rất lâu, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh người con trai nằm trong bồn tắm đôi mắt nhắm chặt, tay chảy ra thật nhiều máu, cả thân thể không một chút động tĩnh nào.

Đây là lần thứ hai hắn cảm thấy bản thân mình vô dụng như vậy.

Ông trời vì sao lại tàn nhẫn với Lục Đình Phong tới như vậy, tôi chỉ muốn bản thân có thể hạnh phúc, một chút thôi, một chút hạnh phúc thôi cũng được. Vì sao lại tước đoạt đi hết hạnh phúc của tôi như vậy?

“Lục Tổng, cậu ấy đã tỉnh lại.” Bảo tiêu bên cạnh nhẹ nhàng cung kính nói với Lục Đình Phong.

“Anh nói thử xem có phải tôi rất vô dụng không?” vì những người mà tôi yêu thương luôn muốn rời khỏi tôi.

20. Chương 20

Chính Thần tỉnh dậy, vừa mở mắt chính là khung cảnh căn phòng xa lạ, nhìn xung quanh bốn phía, cách bài trí và mùi hương đặc trưng này cậu nhận thức được mình đang ở bệnh viện.

Cả cơ thể như bị trút hết khí lực, mệt mỏi cực hạn, chỉ có thể nằm im trên giường. Vết thương trên cánh tay đã được băng bó kỹ càng, tay còn lại thì đang được truyền dịch. Cố gắng ngồi dậy một chút nhưng dường như cơ thể đã quá yếu cho nên có chút khó khăn, khi ngồi được liền tựa lưng lên gối, chỉ mới cử động như vậy thôi cơ thể đã suy yếu đi mấy phần, cậu thật sự không nghĩ đến thân thể của chính mình sẽ có ngày lại do chính cậu hại thành nông nỗi này.

Lâm Chính Thần trầm nghĩ, không phải Lục Đình Phong quá lợi hại sao, cậu cố giết hần hần vẫn không chết, lần này đến lượt cậu muốn chết hần lại ngăn cản. Hần quả thực lợi hại đi, cậu đã gần đến nơi kia rồi nhưng lại bị Lục Đình Phong lôi về. Chính Thần trào phúng cười khổ một cái, tự trách bản thân mình nhu nhược mềm yếu làm việc gì cũng không được toại nguyện, hiện tại chỉ có thể bất phục nằm ở đây chờ Lục Đình Phong xử trí thôi.

Cách cửa phòng mở ra, Lục Đình Phong cuối cùng cũng đã đi vào, cậu không cần nhìn cũng không cần đoán cũng thừa biết người kia là Lục Đình Phong, bởi vì cuộc sống mấy năm nay của cậu chỉ xoay quanh một mình hần. Hần bước đến gần, sau đó ngồi xuống chiếc ghế ở gần giường bệnh, dịu dàng nắm lấy bàn tay đang băng vết thương kia tiếp theo thì xoa xoa nhẹ chỗ băng bó.

“Còn đau không?”

Hần ân cần hỏi nhưng cậu lại không đáp trả, một lời cũng không nói, cậu vốn không muốn cùng hần nói chuyện, xoay mặt về phía khác để mặc tay mình cho hần tùy ý, cậu không giật tay lại hay cự tuyệt hần là bởi vì cậu biết rõ bản thân mình bây giờ vốn không đấu lại hần. Nhận ra Chính Thần không quan tâm đến hần, hần cười khẩy một cái, tay vẫn cần mẫn xoa xoa tay cậu.

“Em nghĩ mình chết đi là có thể thanh thản sao? Em đã quên rằng em còn ba mẹ sao?”

Âm thanh của hần rất nhẹ nhàng cùng ôn nhu nhưng bên trong lại ẩn chứa mùi nguy hiểm chết người, cậu hiểu được hần đang dùng ba mẹ của cậu để uy hiếp cậu. Vẫn là Lục Đình Phong tàn độc như vậy mà thôi, từ trước đến nay vẫn không thể thay đổi được.

“Anh đang đe dọa tôi?” Chính Thần nghe hần nói như vậy liền quay đầu nhìn thẳng lấy hần, ánh mắt căm phẫn nhưng lại ẩn chứa bi thương tuyệt vọng. Hần nhìn ra được sự bi thương trong đôi mắt đó, trong lòng đột nhiên có điểm chột dạ, nhưng nhanh chóng khôi phục sự băng lãnh.

“Không! Tôi đang cảnh cáo em.” Lục Đình Phong vẫn dùng ngữ khí nhẹ nhàng, nhưng lại giống như hàng ngàn cây dao đang phóng về phía cậu, khiến cho cậu rơi vào cực hạn, giờ phút này cậu cảm thấy mình đang sợ hãi.

“Nếu như sau này em còn tổn thương bản thân nữa thì tôi sẽ làm những điều tương tự như vậy với ba mẹ em. Em tự làm mình bị thương ở đâu chảy máu ở đâu tôi sẽ khiến cho ba mẹ em đều phải chịu những vết thương như vậy.”

Lời nói của Lục Đình Phong chứa đầy âm hiểm, cố tình ám chỉ rõ ràng cho cậu biết về những hậu quả khi cậu làm những chuyện dại dột.

“Anh buông tha cho tôi đi. Xin anh, buông tha cho tôi đi.” Chính Thần cứng ngắt nói ra lời cầu xin, mặc dù càng lúc càng nhỏ nhưng Lục Đình Phong đều nghe thấy được. Đây là lần đầu tiên cậu van xin Lục Đình Phong, lần đầu tiên khuất phục trước hần.

“Còn nữa, nếu như em chết thì nửa đời còn lại của ba mẹ em cũng sẽ giống như sống không bằng chết.” Vờ như không nghe thấy lời cầu xin yếu ớt của cậu, hần vẫn tiếp tục dùng khẩu khí bức người nói với cậu.

Sắc mặt hiện tại của Lâm Chính Thần cực kì đáng thương, tuyệt vọng đến mức hận không thể cùng ba mẹ biến mất khỏi nơi này, thoát khỏi tên ác nhân này, nhìn bộ dáng của cậu như vậy, hẳn biết, hẳn đã triệt để dập tắt hy vọng của cậu rồi.

“Chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, nghe lời tôi, cùng tôi kết hôn cuộc sống của ba mẹ sau này em sẽ không cần phải lo lắng điều gì nữa, nửa đời còn lại họ sẽ sống trong sung túc.”

“Chính Thần nghe lời tôi, tôi chỉ cần em ở bên cạnh tôi thôi.”

Hắn nhả nhận kéo tay cậu lên, đặt lên chỗ vết thương đã được quần băng, ôn hoà đặt nụ hôn lên đó.

Lâm Chính Thần hiện tại còn có sức chống cự sao? Còn có thể cự tuyệt hắn nữa sao? Căn bản là không còn khả năng nữa rồi, chỉ vì cái mưu cầu tự do của cậu đã khiến cho nhiều người phải chịu đau khổ rồi, cậu vốn không cố ý nhưng chỉ vì muốn thoát khỏi hắn mà cậu không nghĩ về hậu quả có bao nhiêu nặng nề cho nên mới liều mạng như vậy. Nhưng giờ phút này sự ích kỷ kia có lẽ đã triệt để tiêu biến, đã không còn đường lui, không còn cách thoát nữa. Chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời hắn, chỉ cần an phận cùng hắn sống cùng sẽ không có ai phải chịu tổn thương nữa.

“Ừm”

“Tôi đồng ý kết hôn với anh.”

“Anh thắng rồi, tôi không còn sự lựa chọn nào nữa.”

21. Chương 21

Đưa ra quyết định lần nữa ép buộc cậu như vậy nội tâm hắn cũng dần vật rất nhiều. Tâm tư dường như rối loạn đến nghẹt thở, nhưng bản tính của hắn trong mắt cậu trước giờ vẫn là người xấu như vậy. Nói không đau lòng, không gượng ép chính là nói dối. Chẳng ai có thể hiểu được cảm xúc của hắn hiện tại, người mà hắn yêu chính là ở trước mặt như vậy, nhưng trái tim của cậu dường như lại ở rất xa, xa đến mức hắn không thể chạm tới.

Lâm Chính Thần thê lương đến mức, nước mắt rơi từ lúc nào cũng không hay biết, dường như đã mệt mỏi đến cùng cực, đầu óc trở nên trống rỗng, không muốn suy nghĩ đến cái gì nữa, hết như một người vô hồn nhìn chằm chằm vào khoảng không vô định, đến khi Lục Đình Phong đưa tay lên gạt đi những giọt nước đang lăn dài trên gương mặt xanh xao của cậu, cậu mới định thần lại, bất giác hướng mắt về phía hắn.

“Sao lại khóc rồi, ngoan, đừng khóc, từ nay về sau cuộc sống em chỉ cần bên tôi.”

Ngưng lại một chút, hắn lại tiếp tục nói.

“Tôi sẽ bù đắp cho em.”

Bù đắp? Cho dù Lục Đình Phong có dùng cả đời bù đắp thì cũng không lấp đầy oán hận của Lâm Chính Thần đối với hắn, những gì mà hắn đã làm với cậu có muốn bù đắp bao nhiêu đi chăng nữa cũng không khiến cậu quên đi chính mình đã từng trải qua những gì, tôn nghiêm và tự do đều bị dẫm đạp, mất đi khoảng thời gian đẹp nhất của tuổi trẻ chỉ vì bị Lục Đình Phong giam cầm, vốn không phải tội phạm nhưng lại bị nhốt nhiều năm như vậy, tội phạm so với cậu có lẽ còn may mắn hơn. Làm sao cậu có thể quên đi khoảnh khắc người mình yêu thương nhất bị chính Lục Đình Phong bắn chết ngay trước mắt của mình và hiện tại người đàn ông này lại muốn dùng ba mẹ của cậu để ép cậu kết hôn cùng hắn. Bước ép đến mức cậu chỉ có thể chấp nhận, thứ tình yêu điên dại của hắn khiến cậu không còn chút sức nào để chống đỡ. Tất cả những chuyện hắn đã gây nên, trừ khi cậu chết cũng không muốn nhắc đến hai chữ tha thứ.

Kết hôn vốn dĩ là điều cậu muốn làm nhất với Chu Thiện, nhưng hiện tại phải cùng hắn thực hiện.

Nắm tay cùng bên nhau đến già vốn dĩ ban đầu người cậu chọn là Chu Thiện nhưng hiện tại phải cùng Lục Đình Phong làm.

Từ tự nguyện lại biến thành phải khuất phục.

Lục Đình Phong cố nén nội tâm đau đớn, đưa tay lên gạt đi nước mắt của cậu, hẳn thật sự không nỡ nhìn bộ dạng này của cậu, hẳn thật sự rất khó chịu. Hắn đứng dậy, tay luồn ra sau cổ của cậu, sau đó liền cúi xuống hôn lên môi cậu. Môi bất ngờ bị lấp đầy, Lâm Chính Thần không kháng cự cũng không đáp trả, để cho Lục Đình Phong tự ý hôn môi. Bởi vì cậu muốn cự tuyệt cũng không còn sức nữa, bản thân đã rơi sâu vào tuyệt vọng mất rồi.

Nụ hôn kéo dài rất lâu, đến khi đầu óc Lâm Chính Thần có chút mê man cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn, vừa muốn đưa tay định đẩy Lục Đình ra thì hắn đã tự động dừng lại. Cậu thở dốc ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt người kia cũng đặt biệt nhìn cậu, không biết vì sao cậu lại cảm nhận được một tia bi thương từ Lục Đình Phong, nhưng thật buồn cười đi người hiện tại phải bi thương không phải nên là cậu sao, sao hắn lại còn tỏ vẻ dường như rất đau lòng như vậy.

“Anh yêu em.”

Lục Đình Phong ôn tồn nói với chất giọng trầm thấp đặc trưng. Âm thanh chân thành nhưng lại mang sự chua xót. Tay vẫn tiếp tục xoa nhẹ gương mặt của cậu.

Ba chữ kia là hẳn thật lòng, hẳn yêu cậu nhiều như vậy, ai cũng có thể hiểu nhưng riêng cậu lại không. Giống như giữa hắn và cậu có một bức tường kiên cố chắn ngang, đập thế nào cũng không thủng, phá thế nào cũng không vỡ, từng ngày từng ngày càng dày thêm. Cho dù hắn có đem trái tim của hắn dâng đến trước mặt cậu thì kết quả chỉ có một, chính là con số không.

Vốn dĩ không yêu chính là không yêu, cho dù đối phương có đưa cho bạn cả thế giới của họ, bạn vẫn sẽ khước từ. Không động lòng chính là không động lòng, cho dù đối phương có làm những gì vì bạn đi chăng nữa, bạn vẫn sẽ làm ngơ.

Lục Đình Phong hẳn làm sao không hiểu những điều này chứ, nhưng hắn chính là cố chấp như vậy, ngu ngốc như vậy. Hắn có thể buông bỏ tất cả nhưng chỉ riêng Lâm Chính Thần thì không. Hắn có thể dùng bất kỳ phương pháp nào chỉ cần có thể giữ Lâm Chính Thần bên cạnh, hắn sẽ đều làm mà không cần đắn đo suy nghĩ.

22. Chương 22

Thời tiết dạo gần đây vẫn lạnh như vậy, mặc dù tuyết không còn rơi đều đặn như những ngày trước nữa nhưng cách vài hôm thì lại có. Bên trong căn phòng bệnh đặc biệt, máy điều hòa làm cho căn phòng trở nên ấm áp hơn. Lâm Chính Thần nằm trên giường, chặn đắp ngang ngực, đã trần trọc rất lâu rồi nhưng vẫn không tài nào chợp mắt nổi. Lâm Chính Thần nằm lại bệnh viện thêm một đêm nữa, ngày mai sẽ xuất viện. Lục Đình Phong dường như có việc phải xử lý nên đã rời đi từ lúc chiều.

Nghĩ đến chuyện cậu và Lục Đình Phong, Lâm Chính Thần cười khẩy, bên ngoài thuận theo hắn không có nghĩa trong lòng cũng một hướng, đồng ý kết hôn không có nghĩa sẽ yêu hắn, có nhiều chuyện vốn không thể nói trước, lỡ đâu một ngày Lục Đình Phong chán cậu thì khi đó cho dù có liếc nhìn cậu một cái e là cũng không có, cậu tin chắc chắn sẽ có một ngày như vậy bởi vì không ai có thể kiên trì với một người mãi được.

Đối với Lâm Chính Thần hiện tại tất cả mà nói chỉ là diễn kịch, chỉ là một trò hề mà thôi.

Chính Thần nhìn về hướng cửa sổ, dường như tuyết đang rơi. Đã bao lâu rồi chưa đi trên con đường đầy tuyết ngoài kia cậu cũng không nhớ rõ, lần cuối cùng có lẽ là ba năm về trước. Ngày đó đi đâu cũng không ai ngăn cấm, muốn đến nơi nào thì đến, muốn ăn gì thì ăn, rồi còn tụ họp bạn bè cùng nhau ăn uống, cuối tuần thì cùng Chu Thiện đi chơi, hiện tại thì chỉ ngoan ngoãn nằm đây đợi Lục Đình Phong ra lệnh. Cậu chẳng hiểu vì sao, vì cái gì Lục Đình Phong lại yêu cậu đến ngông cuồng như vậy, thời gian gần đây cậu thừa nhận hẳn đối đãi với cậu rất nhu hòa nhưng thật sự mà nói cậu không thể tiếp nhận được là do những gì hắn đã làm với cậu khiến cho cậu không tài nào tha thứ được.

Lâm Chính Thần nghe thấy tiếng mở cửa, vì nằm quay lưng nên cậu không biết là ai đang đi vào, cậu nhớ lại lúc chiều khi rời đi Lục Đình Phong nói với cậu nghỉ ngơi thật tốt đi ngày mai hắn sẽ đến đón, như vậy người này chắc chắn không phải Lục Đình Phong, nhưng nếu không phải là hắn thì còn ai có thể vào đây nữa chứ. Cậu liền xoay người nhìn bóng đen ẩn hiện phía đó.

“Là ai vậy?” Cậu nghi hoặc lên tiếng.

Bóng đen càng lúc càng gần, dáng người này rất quen mắt, hình như hình như là... Lâm Chính Thần vội vàng ngồi dậy vì không thể tin được những gì trước mắt, mắt cậu lập tức tròn tròn, miệng bắt đầu trở nên ấp úng.

“Chu... Chu... Thiện”

“Có phải là anh không?”

Chu Thiện bước đến gần hơn, liền nhẹ nhàng gỡ ống truyền dịch khỏi tay cậu. Sau đó nắm lấy tay cậu định kéo cậu đi, Chính Thần vội kéo lại để có thể xác định lại những gì vừa diễn ra. Thấy Chính Thần đang bối rối, Chu Thiện đưa tay nhẹ xoa mặt cậu, lời nói ôn nhu.

“Tiểu Thần đi thôi, anh đưa em đi.”

Chính Thần hồi tưởng lại ngày đó, rõ ràng Chu Thiện bị Lục Đình Phong bắn chết ngay trước mắt mình, rõ ràng cậu thấy anh ấy nằm đó mà chẳng thể làm được gì, tim cậu đột nhiên đau nhói liên hồi, đôi mắt cũng nhòe đi. Đây chắc chắn là mơ, nếu không phải mơ thì làm sao có thể như vậy được, là mơ thôi, chỉ là mơ thôi, trong đầu cậu cứ lặp đi lặp lại lời nói như vậy. Khi tỉnh dậy tất cả sẽ biến mất. Nhưng không hiểu vì sao dáng người, giọng nói và ngay cả những hành động lại chân thực đến như vậy.

“Em đang nằm mơ đúng không? Anh rõ ràng, rõ ràng đã chết rồi mà, làm sao có thể đến đây được chứ, nhưng không biết vì sao em lại cảm thấy thật như vậy.”

Chu Thiện khẽ cười, yêu thương xoa đầu cậu.

“Tiểu Thần ngốc, không phải là nằm mơ, đây là thật. Có lẽ trời cao có mắt nên đã không cho anh chết, để anh có cơ hội lần nữa cứu em.”

“Nhưng... nhưng không phải lần đó... lần đó... anh... ngay trước mắt em...”

Vì vẫn không thể tin được nên lời nói cậu trở nên ấp úng không thể nói trọn vẹn câu như vậy.

“Anh sẽ kể cho em nghe khi ta rời khỏi đây, Tiểu Thần chúng ta đi thôi.”

Lâm Chính Thần có chút lưỡng lự, nhưng rồi cũng đồng ý cùng Chu Thiện bỏ trốn khỏi bệnh viện. Đến giờ phút này Chính Thần vẫn không tin đây là sự thật, cậu nghĩ tất cả chỉ là mơ mà thôi, rồi ngày mai thức dậy cậu sẽ phải theo Lục Đình Phong về nhà sau đó cùng hắn kết hôn. Nhưng cho dù là mơ hay thật cậu cũng muốn thử, cùng Chu Thiện lần nữa trốn khỏi nơi này.

23. Chương 23

“Đi tìm ngay cho tôi. Cho dù phải lật tung cả đất nước này lên cũng phải tìm được người mang về đây nghe rõ chưa.”

Âm thanh ra lệnh dứt khoát mạnh mẽ, khí tức mang một chút nóng giận cùng hoang mang. Trong gian phòng, không khí đáng sợ bủa vây, tất cả mọi người đều im bất không ai lên tiếng, sắc mặt mọi người đều biến đổi, những tên bảo tiêu lần lượt rời đi vì mệnh lệnh còn những người giúp việc thì đang nơm nớp lo sợ dọn dẹp lại những thứ đổ vỡ trong căn phòng mà Lục Đình Phong vừa gây nên.

Tưởng chừng như đã nắm chắc mọi thứ trong tay, tất cả đều trơn tru hoàn hảo như những gì hắn sắp đặt nhưng rồi cuộc lại một lần nữa biến mất. Hắn hiện tại gấp rút đến cực điểm, lửa nóng không ngừng thiêu đốt tâm hắn, mỗi giây trôi qua càng khiến hắn trở nên cuồng nộ.

...

Ba tháng sau,

Cuộc đời vốn là như vậy, đến khi bạn rơi sâu vào tuyệt vọng tưởng chừng như sẽ không thể tìm được lối thoát nào cả chỉ có thể mặc cho bóng tối dồn ép, mặc cho người khác sắp đặt, khi đó đột nhiên sẽ xuất hiện một tia sáng cho bạn, để bạn có thể dựa vào nó mà giải thoát. Lâm Chính Thần tưởng chừng như cả đời này sẽ không thể thoát khỏi Lục Đình Phong, rồi Chu Thiện lại xuất hiện và đưa cậu rời khỏi nơi đó. Chu Thiện không chết là vì ngày đó phát súng kia của Lục Đình Phong may mắn không trúng vào điểm nguy hiểm, khi hắn đưa cậu đi chủ của căn trọ liền chạy vào thấy anh vẫn còn sống nên đã nhanh chóng đưa đến bệnh viện. Lần đầu tiên thất bại nên lần thứ hai anh đã tính toán rất nhiều vì vậy không bỏ sót lại một manh mối nhỏ nào cả khiến cho Lục Đình Phong đến hiện tại vẫn không tìm được hai người.

Đã ba tháng từ khi cùng Chu Thiện trốn đi, Lâm Chính Thần được anh đưa đến một thôn quê hẻo lánh, mặc dù tất cả mọi mặt đều thiếu thốn và khó khăn hơn lúc ở thành phố rất nhiều nhưng đối lại không còn sống trong cảnh giam lỏng nữa cảm giác rất thoải mái gấp trăm lần. Căn nhà Chu Thiện đã chuẩn bị mặc dù có hơi nhỏ nhưng vẫn đầy đủ mọi tiện nghi để sinh hoạt, và đặc biệt ấm cúng. Bên trong chỉ có một phòng ngủ, phòng khách thì có đặt một cái sofa nhỏ phía trước là một chiếc tivi đời cũ, phòng bếp mặc dù nhỏ nhưng vẫn có thể đặt được một bàn ăn tròn nhỏ bằng gỗ, bên ngoài căn nhà còn có một cái vườn vì mới đến nên chỉ trồng được vài loài rau củ. Cuộc sống cứ như quay về ngày còn sống ở quê, không ồn ào, không náo nhiệt, thay vào đó là sự thanh bình thoải mái.

Khi đến đây được hai tuần Chu Thiện có đến trường học trong thôn xin việc làm, những người ở đó đặc biệt chào đón anh, bởi vì ở đây rất quê mùa nên khi có một giáo viên giỏi từ thành phố về họ rất vui mừng và qua hôm sau anh đã đến lớp dạy học. Mỗi ngày Chu Thiện sẽ đến lớp dạy, còn Lâm Chính Thần sẽ ở nhà làm một số việc nhà những lúc rảnh rỗi sẽ xem tivi và tưới rau ngoài vườn, buổi chiều sẽ đi chợ mua thức ăn về nấu ăn đợi Chu Thiện về cùng nhau ăn. Cuối tuần Chu Thiện được nghỉ, cậu và anh sẽ cùng nhau chăm sóc cho vườn rau hay cùng ngồi trên chiếc sofa nhỏ xem những bộ phim chiếu vào cuối tuần. Mặc dù giản dị và đơn sơ như vậy nhưng lại chứa đầy hạnh phúc khiến người khác phải ghen tị.

Cuộc sống đột nhiên trở nên tốt đẹp và hạnh phúc như vậy khiến cho cậu có chút lo sợ, cậu chính là sợ một ngày nào đó Lục Đình Phong sẽ tìm đến và phá nát tất cả những gì cậu và Chu Thiện đã gây dựng, là lo sợ cho nên lúc nào cậu có cảm giác đề phòng và cảnh giác.

Cậu nghĩ có lẽ cũng đã đến lúc xóa sạch quá khứ không nên nhớ kia đi rồi, vứt hết tất cả mọi thứ kể cả Lục Đình Phong cũng không cần lưu lại.

Đạo gần đây trời hay mưa, có những hôm đồ vừa phơi lên thì phải đem xuống vì mưa kéo đến. Ở đây đường chưa được tráng nhựa khiến cho phương tiện lưu thông tắc trở, đi lại rất khó khăn, có ngày mưa mãi không dứt nên Chu Thiện về nhà rất trễ, mỗi lần như vậy đồ ăn mà cậu nấu đều đã nguội lạnh đợi anh về cậu phải hâm nóng lại. Anh bảo cậu nếu đói thì ăn trước không cần đợi anh về, nhưng cậu không đồng ý, cho dù đói meo cả bụng cậu vẫn chịu đựng đợi anh về cùng nhau ăn.

Hôm nay mưa khá dai, trời cũng đã gần tối, cậu biết hôm nay lại phải ôm bụng đói đợi Chu Thiện về rồi. Vốn định ngồi xem tivi giết thời gian nhưng những ngày mưa thế này thì tivi làm gì có sóng mà xem. Ngồi trên sofa hồi lâu cậu ngủ lúc nào cũng không hay, đến khi có tiếng gõ cửa cậu mới giật mình tỉnh dậy, bên ngoài trời vẫn còn mưa, người bên ngoài vẫn kiên trì gõ cửa nhưng lại không lên tiếng gọi, cậu có chút nghi hoặc. Cậu đứng dậy đi về phía cánh cửa, cậu nghĩ tầm giờ này ngoài Chu Thiện đến thì còn ai nữa chứ, nhưng nếu là anh ấy thì anh ấy đã gọi cậu mở cửa rồi chứ không phải im lặng như vậy. Vài phút trôi qua, bên ngoài không còn tiếng gõ cửa nữa, cậu đoán chắc người đó đã mất kiên nhẫn rồi đi rồi nên mở cửa nhìn thử.

“Lâu rồi không gặp. Tìm được em rồi.”

24. Chương 24

Cánh cửa gỗ vừa mở ra, Chính Thần ngậy ngốc nhìn người trước mắt, không gian dường như chợt đóng băng lại vạn vật ngừng rung chuyển, trái tim đột nhiên đập liên hồi, cả cơ thể cứng ngắt, cậu muốn lui lại nhưng ngay cả cử động nhẹ cũng không làm được. Cậu không biết hiện tại cậu là vì thời tiết của trời mưa làm cho cậu lạnh hay là vì sợ người trước mặt mình nên luôn cảm thấy lạnh buốt vậy, thân thể có điểm run nhẹ.

“Lâu rồi không gặp. Tìm được em rồi.”

Ở trên đời có nhiều thứ cố tình né tránh những vấn đề phải, có nhiều người dù trốn tránh đến mấy cũng không thể thoát khỏi.

Âm thanh trầm thấp của Lục Đình Phong càng khiến tâm cậu hoảng loạn.

Vì sao lại như vậy? Đã đến tận nơi này rồi? Đã ở đây gần như sắp quen thuộc rồi. Vì sao lại đến đây phá hủy tất cả? Đến khi nào mới chịu buông tha cho tôi đây?

Cậu cố gắng lấy lại tinh thần, gom lại một chút sức lực đóng lại cánh cửa, dường như nhận ra hành động của cậu Lục Đình Phong nhanh chóng dùng tay giữ lại khiến cho cánh cửa không thể nhúc nhích. Lục Đình Phong đẩy cửa vào, Chính Thần theo bản năng lui lại mấy bước.

“Anh lập tức ra ngoài cho tôi.”

“Em giỏi thật đó, trốn đến một nơi này hại tôi tận ba tháng mới tìm được em.”

Không để ý lời quát tháo vừa rồi của cậu, hắn đưa mắt quét qua căn nhà nhỏ một lần sau đó nhìn cậu nói.

“...”

“Chính Thần em hình như đã quên điều gì rồi đúng không?”

“Anh muốn nói cái gì?”

“Em quên thật rồi sao, vậy để tôi nhắc nhở em một chút, tôi hiện tại là chồng của em.”

Lục Đình Phong nhìn thẳng về phía cậu, đôi mắt như muốn nuốt trọn người kia, cố tình nhấn mạnh vài chữ cuối để cho cậu nghe rõ ràng lời nói đầy khẳng định.

“Anh nói điên khùng gì vậy?”

“Em không nhớ đêm đó chính em đã ký tên mình lên giấy kết hôn sao?”

Theo lời của hắn cậu chợt nhớ ra ngày hôm đó chính là bị Lục Đình Phong bắt ép ký vào giấy đăng ký kết hôn, mặc cho cậu có bao nhiêu phản kháng nhưng vẫn bị hắn ghì chặt, tay bị hắn gắt gỏng bóp mạnh, chung quy lại lần đó cậu thật sự có kí nhưng là bị ép buộc.

“Tự em xem đi.”

Hắn rút từ trong túi ra một tấm giấy, đây là bản photo, ở góc bên phải kia chính là chữ kí của cậu nét chữ ngệch ngoạc khiến cậu khó chịu, cảm thấy nhìn thẳng lấy hắn.

“Nhìn đủ chưa? Đủ rồi thì cùng tôi đi về.”

“Tôi không đi.”

“Tôi khuyên em nên an phận một chút, trước khi tôi phá nát nơi này thì hãy ngoan ngoãn theo tôi về.”

Lục Đình Phong ngưng một chút liền nói tiếp.

“Có một chuyện tôi chưa nói với em. Chu Thiện còn có thể sống đến giờ phút này em nên cảm tạ tôi đi, ngày đó vì còn nhớ đến tình bạn bè nhiều năm nên tôi mới có ý bắt huyệt để hắn sống.”

Lâm Chính Thần có điểm hơi bất ngờ vì lời nói của Lục Đình Phong, thì ra là do hắn cố ý nên Chu Thiện của cậu mới có cơ hội sống, thì ra là như vậy thật không nghĩ tới người như hắn còn nhớ đến tình bạn mà hắn nói, hóa ra cũng còn chút tình người.

Thấy cậu không lên tiếng hắn liền nói thêm. Lần này sắc mặt hắn không còn lơ đãng như ban đầu nữa mà thay vào đó là đôi mắt cương nghị cùng vẻ mặt tràn đầy nghiêm túc.

“Nhưng lần này nếu em không ngoan ngoãn theo tôi về, tôi không chỉ phá hủy căn nhà mục nát này mà còn lấy mạng của hắn ta, tôi sẽ không nhân từ nữa. Cơ hội tôi cho em chỉ có một, em nên suy nghĩ thấu đáo một chút.”

“À ba mẹ em hắn là đang lo cho em nhỉ?”

Chính Thần hiểu được ẩn ý trong lời nói của hắn.

“Tại sao lại là tôi? Trên đời này có tận bảy tỷ người cơ mà, tại sao nhất thiết phải là tôi?”

“Bởi vì...” Hắn tiến về phía cậu, đưa tay chạm lên gò má của cậu. Bàn tay hắn nhẹ nhàng mê mẩn lấy da thịt cậu, ánh mắt bỗng chốt trở nên nhu hòa, chân thành nói.

“Tình yêu của tôi chỉ có một.”

Chính Thần gạt bỏ cái tay đang đặt trên mặt mình ra, với cậu mỗi giây phút hắn chạm vào cậu chính là những giây phút khiến cậu chán ghét nhất, không nhìn lấy hắn một cái, nhỏ giọng nói.

“Anh có thể ra ngoài đợi tôi một chút không? Tôi cần phải chuẩn bị một số thứ.”

“Không!!”

“Tôi đã đồng ý theo anh trở về rồi cơ mà, tôi chỉ xin vài phút viết thư để lại cho Chu Thiện cũng không được hay sao?” Lâm Chính Thần đầy uất ức quay mặt nhìn hắn.

“Ngày em cùng hắn bỏ trốn có để lại thứ gì cho tôi không?”

Âm thanh chính là lạnh lẽo như vậy, vô tình như vậy, Chính Thần không khỏi cười khổ trong lòng.

...

Cậu theo hắn bước vào xe, bối rối trong lòng đều hiện rõ lên khuôn mặt. Chiếc xe chậm chậm lăn bánh trên con đường lầy, cậu quay mặt lại phía sau kính thủy tinh, vừa vặn lúc ấy Chu Thiện về đến nhà, cậu liền vội vàng chồm người dậy để nhìn rõ hơn, bởi vì trời vẫn còn mưa nhưng là mưa nhỏ, cửa kính bị những giọt nước mưa đọng lại khiến cho khung cảnh bên ngoài mờ nhòe. Nhưng mà đáng người kia cậu vẫn nhận ra chính là Chu Thiện. Cậu nhìn cánh cửa gỗ đóng lại, cậu nghĩ đến khi vào nhà không thấy cậu anh ấy nhất định sẽ rất lo lắng.

“Chu Thiện...”

Bàn tay chạm vào kính thủy tinh lạnh buốt, nước mắt tự dưng cũng rơi xuống.

25. Chương 25

Một giây sau tay đột nhiên bị người kế bên nắm chặt lấy, kéo cậu nghiêng về phía hắn. Lục Đình Phong đưa tay muốn lau đi nước mắt của cậu, liền bị cậu hất đi.

“Đừng giả vờ tốt với tôi.”

Hắn cười lạnh một tiếng, cánh tay hệt hăng buông xuống. Cậu giãy dụa tay đang bị hắn nắm, nhưng lực đạo của người kia dường như tăng thêm một phần khiến cho cậu không thể thu tay của mình lại. Sắc mặt của hắn đột nhiên tối sầm cực kì khó coi, nghiêm nghị nhìn cậu.

Cậu không để ý hấn nữa, mắt chuyển hướng về phía bên ngoài tấm kính, đã đi xa căn nhà rồi, hiện tại cũng không nhìn rõ được gì nữa. Đáy lòng trở nên cực kì tuyệt vọng, vô lực tựa người vào ghế, ánh mắt vẫn nhìn về phía ánh sáng nhỏ bé một lúc một xa của căn nhà. Đột nhiên ý thức được bàn tay vẫn bị Lục Đình Phong nắm giữ đang kéo cơn đau, Chính Thần nhìn về phía hấn, lúc này khuôn mặt hấn âm trầm đầy đáng sợ, đôi mắt sắc lạnh nhìn cậu.

“Bỏ tay ra.” Cậu bắt đầu run sợ, một lần nữa vùng vẫy cánh tay.

“Lo lắng như vậy sao?”

“Phải, chính là như vậy.”

“Yêu hấn nhiều như vậy sao?”

“Anh biết rõ... A...”

Còn chưa nói hết câu cổ đột nhiên đau xót, cả người bị lực mạnh đè xuống, đầu va chạm mạnh lên kính thủy tinh, cậu khó khăn nhìn hấn, đôi mắt hấn hung tợn, bàn tay gắt gao bóp lấy cổ cậu. Hai tay Chính Thần cố gắng gỡ tay của hấn trên cổ mình, khuôn mặt đã đỏ phồng vì thiếu dưỡng khí, đầu cũng thoáng ong ong.

“Em con mẹ nó chỉ được phép yêu tôi.” Lục Đình Phong gầm lên.

Chính Thần trào phúng cười, mắt nhìn thẳng lấy hấn tràn đầy khiêu khích.

“Anh tốt nhất là bóp chết tôi đi” Chính Thần thều thào khó nhọc nói.

Cứ như vậy cũng tốt, để Lục Đình Phong cứ như vậy lấy mạng cậu, sau này không cần phải vì hấn đe dọa mà gượng ép ở bên cạnh hấn, cũng không ai vì cậu mà chịu khổ nữa, như vậy đi, chết dưới tay Lục Đình Phong. Nghĩ như thế cậu liền ngưng dây dụa, tay lúc này còn cố gỡ tay hấn giờ phút này cũng buông lỏng để mặc cổ đang bị siết đến cực hạn.

Hiện tại với cậu sống hay chết đã không còn quan trọng nữa.

Tưởng chừng như sẽ bị ngạt thở đến chết thì Lục Đình Phong đột nhiên thả lỏng tay rời khỏi cổ Chính Thần, cậu lập tức vô lực ngã xuống ghế, không thể nói thêm gì nữa mà không ngừng ho khan.

Lâm Chính Thần còn chưa điều hòa được hô hấp, bàn tay lớn của Lục Đình Phong tiếp tục đưa xuống, thô bạo tóm lấy cổ áo Chính Thần dùng lực xé toạt làm đôi. Còn chưa kịp bàng hoàng giây tiếp theo môi liền bị ngấu nghiến phát đau. Lục Đình Phong ra sức càn quét bên trong khoang miệng cậu, đến khi môi cậu đã sưng đỏ mới thỏa mãn rời đi. Người tài xế ở phía trước biết được tiếp theo sẽ có chuyện gì nên liền ấn vào cái nút màu đỏ gần đó, ngay lập tức có một tấm kính màu đen hạ xuống giữa xe, chiếc xe như được chia thành hai không gian. Sau đó người tài xế tiếp tục vững vàng lái xe như chưa từng có gì xảy ra.

“Đã lên giường với hấn?”

Chính Thần chán ghét xoay mặt về hướng khác không nhìn thẳng cũng không muốn trả lời.

“Trả lời tôi”

Lục Đình Phong đã bắt đầu mất đi khống chế, bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lấy cằm rồi xoay mặt cậu để cậu nhìn hấn.

“Hai người yêu nhau cùng sống chung với nhau, có lên giường hay không anh nói thử xem?”

“Tôi yêu Chu Thiện, cả đời này tôi chỉ yêu mỗi anh ấy.”

Lời của cậu như có hàng trăm cây kim đâm thẳng vào tim hấn, nội tâm không ngừng kêu gào, phần nộ theo đó mà tăng thêm.

Chát.

Khuôn mặt Lâm Chính Thần bất ngờ bị tát không khỏi xuất hiện những vết hằn ửng đỏ, đầu bị nghiêng qua một hướng, môi cũng xuất hiện vết máu nhỏ.

“Em con mẹ nó, hôm nay tôi làm chết em.”

Lục Đình Phong như con thú bị chọc giận, thô bạo kéo quần cậu xuống, nắm chặt hai chân của cậu dùng sức mở ra, hung hăng đưa dục vọng căng cứng của mình ra vào kịch liệt bên trong cậu. Lâm Chính Thần bất ngờ bị xâm chiếm cắn chặt môi chịu đựng cảm giác đau đớn không ngừng dày vò lấy cơ thể.

Sau tức giận chính là đánh mất đi lý trí, không để ý đến khuôn mặt méo mó đầy thống khổ vì đau của cậu, Lục Đình Phong trở nên cực kỳ đáng sợ, mạnh bạo, điên cuồng hành hạ, không ngừng nghiền ép lấy người bên dưới. Tư thế hiện tại của hai người cực kỳ khó coi, không gian trong xe chật hẹp Chính Thần không cách nào phản kháng. Hiện tại cậu chính là cảm thấy bị sỉ nhục, thanh âm nghẹn ngào đầy đau đớn. Lục Đình Phong mạnh mẽ va chạm, từng đợt từng đợt điên cuồng ra vào, sắc mặt Chính Thần đã trắng bệch, đau đến khó thở nhưng vẫn không kêu lên một tiếng nào.

Là tình cảm hay là chính con người cậu khiến hắn không thể buông bỏ, đối với hắn có lẽ là cả hai. Trong lòng hắn luôn mặc niệm một điều chính là Chính Thần là của hắn, là của một mình hắn. Được chấp nhận hay được đáp trả đều không quan trọng, với hắn chỉ cần có Lâm Chính Thần ở bên là đủ.

26. Chương 26

Sau một đêm mưa tầm tã bầu trời sáng sớm trở nên trong xanh hơn, ánh nắng mặt trời đi sâu trong căn phòng lớn, nhân nhả chiếu lên thân ảnh đang cuộn trong tấm chăn ở trên giường. Không biết đã bất tỉnh bao lâu, thời điểm Chính Thần tỉnh lại đã thấy mình đang nằm trên giường. Vừa tỉnh dậy toàn thân đều kéo từng trận đau đớn nhất là ở phía dưới, nửa thân trên và nửa thân dưới tựa như đang bị tách ra làm đôi. Chính Thần nhớ lại đêm hôm qua cùng Lục Đình Phong điên cuồng một trận trên xe, trong không gian nhỏ hẹp như vậy lại bị ép phải làm đủ tư thế thống khổ nhất không khỏi khiến cậu chịu nhiều đau đớn sau đó thì mất đi ý thức và bất tỉnh lúc nào cũng không biết. Bên cạnh không có người hẳn Lục Đình Phong đã sớm rời đi vì công việc.

Vốn định đi tắm rửa nhưng hiện giờ ngay cả ngồi dậy cậu cũng không muốn, lười nhác nằm trên giường, khẽ thở dài một hơi, ngáy ngốc nhìn trần nhà.

Ông trời thật biết đùa người, những lần cậu tưởng chừng như đã nắm bắt được mọi thứ mà mình mong muốn, sẽ được ở cạnh Chu Thiện cùng anh ấy sống cùng nhau cả đời, thì đều bị phá nát. Bị người đàn ông đó bức đến không thể vùng vẫy, chạy đi đâu cũng không thoát.

Tình yêu mà hắn nói, thứ tình yêu mà hắn dành cho cậu, vạn lần cậu cậu cũng chống đỡ không nổi, thật sự rất tàn nhẫn, rất ích kỷ. Nghĩ đến đây cậu khẽ cười trào phúng, chính là muốn khinh miệt tình yêu của Lục Đình Phong. Hắn còn muốn kết hôn, dùng ba mẹ cậu và Chu Thiện uy hiếp ép cậu kết hôn cùng hắn, thật đáng chết, cậu chính là nguyện rửa hắn chết sẽ không toàn thay.

Cậu nghĩ đến Chu Thiện, không biết hiện giờ anh ấy như thế nào, có lẽ đang rất lo lắng cho cậu đi. Thực mong anh ấy đừng đến đây, cậu không muốn anh ấy một lần nữa gặp nguy hiểm, lần này nếu như chọc giận Lục Đình Phong nhất định sẽ không thể toàn mạng được. Buồn cười làm sao, cậu đã có thể cùng Chu Thiện chạm đến hạnh phúc sau khi đã trải qua nhiều khó khăn nhưng đến phút cuối lại thành ra thế này.

Chính Thần chưa chát cười nhưng nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

Nhớ đến ngày trước, những ngày còn học trung học, mọi thứ thực đơn giản và tốt đẹp đến nhường nào. Thời gian đó cùng nhau vui đùa, có thể cười nói thoải mái, mỗi ngày đều cùng nhau đến trường, có hôm còn cúp tiết đến hàng net chơi game, mỗi ngày đều đến hàng quán quen thuộc ăn uống, còn có rất nhiều rất nhiều việc mà hiện tại nghĩ đến khiến người khác thật tiếc nuối. Ngày đó ba người bọn họ chính là thân nhau như vậy, chính là cùng nhau vui vẻ như vậy, còn hiện giờ...

Đầu óc nặng trĩu, thật mệt mỏi. Không muốn suy nghĩ thêm nữa, bây giờ cái gì cũng không muốn nghĩ. Chính Thần nhắm mắt lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Đến tận buổi chiều cậu bị cơn đói đánh thức mới chịu nhấc cái cơ thể đau nhức của mình rời giường tắm rửa. Trên chiếc bàn nhỏ gần giường không có khay cơm nào cả, có chút ngõ ngang. Đi đến cửa phòng, đưa tay mở cửa thử, và kết quả là cửa không khóa đồng nghĩa với việc Lục Đình Phong nhốt cậu như ngày trước nữa. Cậu nhớ đến những lần bỏ trốn bất thành thời gian trước, mỗi bị bắt lại đều sẽ bị nhốt trong phòng còn có lần bị xích chân lại, mà hiện tại lại được tự do ra vào. Cậu bước xuống cầu thang hướng về nhà bếp, dì Mai thấy cậu liền đem tất cả thức ăn đi hâm nóng.

“Chắc cậu đói rồi, đợi tôi một chút.”

Cậu kéo ghế ngồi vào bàn, im lặng đợi dì Mai đem từng món từng món đặt lên bàn trước mặt. Mùi thơm của thức ăn lại khiến bụng cậu kêu gào mấy tiếng. Nhịn không được lập tức cầm đũa gấp thức ăn bỏ vào miệng. Phía sau đột nhiên vang lên giọng nói.

“Dì Mai lấy cho tôi cái bát.”

Sau đó thì nhìn thấy Lục Đình Phong kéo cái ghế phía đối diện ngồi xuống.

“Vâng.”

Không khí trở nên trầm mặc, Chính Thần khi đối diện với Lục Đình Phong thì trở nên không tài nào thoải mái được. Ăn cũng trở nên gấp gáp và máy móc hơn.

“Chuyện kết hôn tôi đã sắp xếp, tuần sau sẽ cử hành, em thấy thế nào?” Âm thanh trầm tĩnh hướng về phía cậu. Chính Thần ngước mắt lên nhìn hắn một cái sau đó liền tiếp tục ăn.

Lâm Chính Thần ăn xong đặt bát đũa xuống, nhìn thẳng lấy Lục Đình Phong, nhẹ giọng nói.

“Lục Đình Phong đám cưới có thể dời lại một tháng được không?”

Lục Đình Phong dừng đũa, nghi hoặc nhìn cậu. Không đợi hắn lên tiếng Chính Thần liền nói tiếp.

“Chẳng qua tôi đã lâu rồi không gặp ba mẹ, tôi muốn dành một tháng ở bên cạnh họ. Sau đó sẽ kết hôn với anh, ở bên cạnh anh.”

Lục Đình Phong im lặng nghe cậu nói, dường như suy nghĩ gì đó rồi nói.

“Lời em nói là thật?”

“Tôi nói thật, tôi sẽ không bỏ trốn nữa. Coi như đây là lần cuối tôi xin anh đi.”

“Được, nghe theo em.”

Chính Thần có chút bất ngờ, thật không nghĩ đến hắn lại dễ dàng đáp ứng cậu mà không một chút nghi ngờ như vậy.

27. Chương 27

Buổi sáng hôm sau, Chính Thần vừa mở mắt ra thì thấy bóng lưng to lớn phía cửa sổ, mùi thuốc lá khiến cậu khó chịu mà hơi nhăn mặt. Phát giác được cậu đã tỉnh dậy, hắn xoay người bước đến gần cậu, khuôn mặt anh tuấn áp sát mặt cậu, môi hắn nhẹ hôn lên má cậu một cái.

“Chúng ta có khách.”

Nói xong hắn liền xoay người đi mặc quần áo.

Khách? Là ai?

Chính Thần tò mò bước đến cửa sổ nhìn, nhìn thấy người mà Lục Đình Phong gọi là khách kia khiến cậu sửng sốt, chính là Chu Thiệu. Anh ấy đến đây rồi, không được, không thể để anh gặp nguy hiểm. Chính Thần đi về phía Lục Đình Phong, bắt lấy cánh tay cứng rắn, ánh mắt khẩn cầu nhìn hắn.

“Để tôi nói chuyện với anh ấy đi, đây sẽ là lần cuối cùng tôi gặp anh ấy, xin... anh.”

Lục Đình Phong nhìn thẳng vào mắt cậu, giống như muốn nhìn thấu Chính Thần. Hắn đưa tay xoa lấy khuôn mặt cậu.

“Chỉ được đứng bên trong.”

Chính Thần muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, nhẹ gật đầu đồng ý.

“Tiểu Thần... Tiểu Thần.”

Chu Thiện đứng bên ngoài cánh cổng, vừa thấy cậu không nhin được kêu lên. Khuôn mặt Chính Thần không có bất kì cảm xúc nào, khuôn mặt lạnh tanh nhìn Chu Thiện.

“Chu Thiện anh về đi, từ nay về sau cũng đừng tìm em nữa.”

“Tiểu Thần em đang nói gì vậy?”

“Em biết lời em nói anh đều nghe rõ. Chu Thiện, chúng ta kết thúc đi.”

“Có phải em bị hắn uy hiếp không? Có chuyện gì hãy nói với anh, anh cùng em giải quyết, em đừng một mình chống chọi như vậy, nghe anh, Tiểu Thần.”

“Là em tự nguyện.”

“Không phải... Em nói dối. ”

“Chu Thiện lời em nói đều là thật. Lục Đình Phong hắn có rất nhiều thứ mà anh không có, hắn cho em một cuộc sống giàu sang, cho em những món đồ xa xỉ, cho em đồ ăn ngon còn đắt tiền, còn có ba mẹ em hắn cho họ sống ở căn biệt thự gần biển để an hưởng tuổi già. Anh nhìn xem hôm qua hắn vừa tặng em chiếc đồng hồ này, anh biết không trị giá của nó đủ để mua rất nhiều căn nhà, và đây chỉ là một trong những món đồ hắn tặng cho em. Những thứ này ở bên anh em không thể có được.”

Vừa nói Chính Thần vừa giơ tay mình lên cho Chu Thiện thấy rõ chiếc đồng hồ đắt tiền mà Lục Đình Phong tặng cậu.

“Em nói dối, em nói dối. Anh không tin.”

“Em biết hiện tại rất khó để anh chấp nhận. Nhưng anh hiểu rõ mà, tình cảm dù có sâu đậm đến mấy nhưng lại không vật chất thì làm sao có thể sống vui vẻ được.”

“Nhưng em không phải là loại người như vậy.”

“Con người không ai là không thay đổi cả. Chỉ là sớm hay muộn bản tính thật sẽ lộ ra mà thôi.”

“Anh không tin, ngày đó rõ ràng em cũng rất hạnh phúc. Rõ ràng em cũng rất vui vẻ mà.”

“Thật ra ngày đó chỉ là giả dối, em chính là đóng kịch, cuộc sống quẩn túng như vậy em không muốn trải nghiệm lần hai.”

“Chính Thần.”

“Chu Thiện.”

“Anh đừng ngu ngốc như vậy nữa được không, về đi.”

“Sau này cũng đừng đến tìm em nữa. Cuộc sống hiện tại chính là cuộc sống mà em muốn, xin anh đừng đến làm phiền em thêm một lần nào nữa.”

“Sau này mong anh sống tốt. Quên em đi và hãy tìm một người thật lòng yêu anh.”

Đột nhiên một bàn tay cứng rắn ôm chặt lấy cậu.

“Chính Thần mưa rồi vào nhà thôi.”

“Ừm, đi thôi.”

Chính Thần liền xoay người cùng Lục Đình Phong đi về phía cửa chính, giờ phút này nước mắt đã không thể kìm giữ được nữa mà tuôn trào, cậu không lau đi cũng không khóc lên chỉ lặng lẽ rơi nước mắt. Bị thương đến tột độ, lòng đau như hàng trăm vết dao cắt xé. Cậu hiểu được rồi, hiểu được cảm giác phải đoạn tuyệt với người mình yêu là cảm giác gì rồi, chính là cảm giác đau đến thấu xương, tuyệt vọng muốn gục ngã. Nếu như không có bàn tay cứng rắn đang làm điểm tựa cho cậu, Chính Thần không biết chính mình còn có thể đứng vững được nữa hay không, chân tay đã mềm nhũn từ khắc nào.

Đi được mấy bước thì trời bắt đầu mưa, chân Chính Thần không nhanh không chậm bước về phía trước nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, rơi đến lợi hại. Từng giọt từng giọt rồi sau đấy trở nên xối xả, cuốn trôi đi những giọt nước mắt bị thương, khung cảnh hiện tại thật sự rất đau lòng.

Nhưng đã không thể quay đầu.

Cậu rất muốn xoay người lại nhìn Chu Thiện, nhìn xem anh ấy đã đi hay chưa hay là vẫn đang đứng ở đó hứng chịu cơn mưa.

Nhưng không thể.

Phải dập tắt toàn bộ hi vọng.

“Thật xin lỗi.”

Lâm Chính Thần lẩm bẩm nói lời xin lỗi.

Có một số việc nếu như đã cố gắng quá nhiều lần nhưng vẫn không đạt được kết quả mà mình mong muốn đó gọi là số mệnh. Cậu và Chu Thiện đã cố gắng nhiều như vậy vẫn không cách nào ở bên cạnh nhau một cách hoàn hảo được, đây chính là số mệnh đã an bài. Nếu đã như vậy chi bằng rời nhau, không nên làm hao tổn thêm thời gian và sức lực nữa. Để anh ấy có thể gặp một người mới, xây dựng một hạnh phúc mới.

Như vậy cũng tốt.

Hạnh phúc của tôi và anh ấy vốn thật rất mỏng manh, tương lai khó có thể an nhàn vui vẻ bên nhau được. Anh ấy đáng được hạnh phúc. Không nên vì tôi mà phải chịu thương tổn nữa, mọi thứ cứ để tôi gánh vác đi.

Hôm nay mưa rất lâu, lòng người cũng không ngừng giông bão...

28. Chương 28

Thời gian là thứ vô tình nhất trên cuộc đời này, thời gian cuốn đi tất cả những thứ đẹp để tưởng chừng như sẽ kéo dài suốt đời suốt kiếp nhưng rồi đến một lúc nào đó sự đẹp để ấy sẽ dừng lại ở một thời điểm nào đó, còn chúng ta đã bị thời gian cuốn trôi đi thật xa thật xa. Ngày ấy cứ ngỡ hiện tại ra sao thì sau này vẫn sẽ như vậy, nhưng đến khi đối diện với hiện tại mới ngỡ ra rằng không phải, thứ gọi là khoảng thời gian đẹp để ấy chỉ là tạm thời mà thôi.

Tình bạn giữa Chính Thần, Đình Phong và Chu Thiện của ngày ấy chính là đẹp để như vậy, nhưng cho đến hiện tại lại bị tình yêu và hận thù chi phối đến cứu vãn cũng không được nữa rồi. Chính Thần tự nghĩ nếu như ngày ấy chính mình không ích kỷ để đáp nhận tình yêu của Chu Thiện thì có phải bây giờ đã tốt hơn rồi hay không, nhưng nghĩ mãi cậu cũng không hiểu nổi tại sao lại thành ra như vậy, chỉ có hận thù tồn tại, ngoài hận thù thì cũng chỉ có hận thù mà thôi.

Từ ngày cậu nói ra những lời vô tình với Chu Thiện đến nay đã gần một tháng, ngày đó mưa rất to, đứng từ bên trong cửa sổ cậu thấy thân ảnh của anh ấy vẫn đứng dưới mưa như vậy, tâm không khỏi đau, thật sự rất muốn cầm một chiếc ô chạy đến đưa cho anh ấy, nhưng không thể được, chính là bất lực như vậy, cho dù bản thân không đành lòng nhưng không thể làm gì được. Chính Thần ngày hôm đó khóc rất nhiều, đến nỗi cả hai mắt đều sưng cả lên, còn Lục Đình Phong từ lúc đưa Chính Thần về phòng ngủ thì hắn đã tự

nhốt mình vào thư phòng cả một đêm, không biết hẳn đã suy nghĩ cái gì cho đến khi hẳn đưa tay chạm lên khuôn mặt mình, tay của hẳn liền truyền đến một cảm giác ẩm ướt.

Mỗi người đều có một mặt yếu lòng của riêng mình, chỉ là cách thể hiện đều riêng biệt, không ai giống ai, có một số người sẽ bộc lộ hết tất cả ra bên ngoài, còn một số người lại cố gắng dấu sự bi thương đó sau trong lòng và bao bọc nó bởi sự cứng rắn bên ngoài. Nhưng so về độ bi thương thì căn bản đều như nhau mà thôi. Đau đớn như sắp chết đi.

Và rồi kể từ ngày đó một chút tâm hơi của Chu Thiện cũng không còn nữa, giống như đã triệt để rời khỏi thế giới của Chính Thần. Không còn lén lút liên lạc, không còn sốt ruột như điên chạy đến tìm cậu, không còn âm thầm đưa cậu đi, không còn bất chấp nguy hiểm để cứu cậu nữa tất cả tựa như bị cơn mưa của ngày đó trôi đi sạch sẽ không còn dấu vết.

Nói không hụt hẫng chính là nói dối, không đau lòng chính là gạt người. Cậu thật sự không muốn trở thành như vậy, nhưng phải làm sao được đây, ngay cả cuộc sống của cậu mà chính cậu cũng không thể quyết định được thì làm sao dám nghĩ đến cái gọi là hạnh phúc.

Hiện tại cậu vẫn đang ở nhà cùng ba mẹ, như lời hứa, Lục Đình Phong đã mua một căn biệt thự ở ngoại thành gần biển để ba mẹ Chính Thần an dưỡng. Nhìn thấy được cuộc sống tuổi già của ba mẹ mình được đầy đủ và chu toàn cậu cũng cảm thấy cảm tạ Đình Phong. Đối với Chính Thần thì bây giờ đây cậu chỉ còn ba mẹ mà thôi, đã nhiều năm không thể hiểu thảo trả ơn thì hiện tại cậu sẽ bù đắp lại tất cả, đây chính là mục tiêu duy nhất của cuộc đời cậu, cho dù không muốn cưới Lục Đình Phong thì cũng không còn đường lui nữa rồi.

Trên đời này luôn có những thứ có tránh cũng không tránh được, có trốn cũng không thể thoát. Thật ra, một tháng này là cậu muốn tránh mặt Lục Đình Phong, nhưng lại không ngờ nhanh như vậy đã gần một tháng. Còn chưa nếm trải đủ cảm giác tự do, còn chưa kịp lên kế hoạch cho sau này, còn chưa hiểu thảo với ba mẹ đủ. Chớp mắt một cái đã sắp kết thúc, một tháng được tính là tự do, nhưng chỉ là tạm thời, mà đã là tạm thời thì đến lúc sẽ tự khắc dừng lại, mọi thứ sẽ trở lại với qui cũ. Cậu làm sao có thể quyết định được, Chính Thần luôn cảm thấy luôn có một sợi dây quấn chặt lấy mình, càng dấy dựa càng siết chặt không cách nào thoát ra.

Những ngày cuối, đột nhiên Chính Thần lại trở nên trầm mặc ít nói hơn, ba mẹ cậu dần dò cái gì chỉ bảo cái gì cậu đều không thể để vào đầu. Là lo lắng? Phải chính là đang lo lắng cho chính mình sau này sẽ phải ở bên cạnh Lục Đình Phong, lo lắng sẽ lại làm sai chuyện gì khiến hẳn tức giận sẽ làm hại đến ba mẹ cậu. Là chán ghét? Phải cũng chính là chán ghét, phải buộc mình ở bên cạnh người mình không yêu, cùng hẳn đám cưới, cùng hẳn tuyên hệ lời hứa bên nhau đến đâu bạc răng long, thật sự rất chán ghét hẳn nhưng càng chán ghét bản thân mình, yếu đuối nhu nhược mặc cho người kia dặt dẹo. Là mệt mỏi? Phải, Chính Thần thật sự đã rất mệt mỏi rồi, nếu cho cậu cơ hội lần nữa bỏ trốn có lẽ cậu cũng không còn đủ sức để chạy nữa, nếu như ai đó đưa cho cậu một cây dao để cậu tự kết liễu mình thì cậu có lẽ cũng không còn đủ can đảm để chết lần nữa, chính là mệt mỏi như vậy, rất muốn kết thúc tất cả nhưng không biết nên kết thúc từ đâu bởi vì phía trước đã không còn lối đi để cậu chọn nữa, ở phía trước chỉ còn lại duy nhất một khung cảnh tăm tối mà thôi, không còn lối đi nào nữa.

Những ngày được tự do cuối cùng cũng sắp kết thúc.

29. Chương 29

Chiếc xe sang trọng vút đi trên đường, không gian trên xe trầm tĩnh đến ngột ngạt, không ai nói với ai câu nào chỉ im lặng nhìn quang cảnh lướt qua bên ô cửa sổ, những vệt sáng của mặt trời chiều tạo nên một màu sắc rất đặc biệt tạo thành một cảnh hoàng hôn thật tuyệt mỹ. Lâm Chính Thần không muốn nói chuyện, là không muốn chứ không phải không có gì để nói. Thời hạn một tháng kết thúc, đành phải theo Lục Đình Phong quay về. Trong tâm phản kháng bao nhiêu bên ngoài lại trầm tĩnh bấy nhiêu. Trải qua bao nhiêu chuyện đã làm cho cậu không còn muốn cự tuyệt thêm nữa, thuận theo sự sắp xếp vẫn là tốt hơn. Sớm đã

bị cái không khí ngột ngạt này làm cho khó chịu, cậu vốn định nhắm mắt lại ngủ một giấc thì nghe thấy tiếng Lục Đình Phong âm trầm bên cạnh.

“Chính Thần chuyện hôn lễ...”

Lâm Chính Thần vừa nghe đến hai chữ hôn lễ liền mất tự nhiên, mắt hướng về phía cửa sổ nhỏ giọng ngắt lời hắn. “Có thể về nhà rồi nói không, tôi hơi mệt, muốn ngủ một chút.”

Chính Thần không muốn nhắc đến cũng không muốn nghe cậu chính là không quan tâm đến cái hôn lễ vô vị kia. Vừa định nhắm mắt lại lần nữa thì Lục Đình Phong liền nói.

“Tôi hủy rồi.”

Lâm Chính Thần khó tin mở to mắt quay đầu nhìn Lục Đình Phong đang lái xe, khuôn mặt điềm tĩnh của hắn tựa như không có chuyện gì xảy ra, trong phút chốc Chính Thần nghĩ là mình nghe lầm rồi.

“Em không nghe lầm, hôn lễ tôi đã hủy rồi.”

“Nhưng... Anh... Tại sao?”

Chính Thần vốn muốn hỏi vì sao hắn lại đổi ý nhanh như vậy, nhưng lời vừa khỏi miệng lại rạn nứt không thành câu. Cậu nhìn chằm chằm lấy Lục Đình Phong, đợi cậu trả lời từ hắn. Lục Đình Phong quay đầu nhìn cậu sau đó cười một cái rồi quay về phía trước chuyên tâm lái xe.

“Bất ngờ đến vậy sao?”

“Thật ra cái ngày em tự tử, tôi ngồi ở bên ngoài phòng bệnh đã suy nghĩ rất lâu. Tôi khiến em ở bên tôi không màng đến em nghĩ gì, em muốn gì, cứ như vậy ép buộc em, lấy những người em yêu thương nhất uy hiếp em, trói buộc em lại. Trong lòng em có bao nhiêu oán hận, em hận tôi như thế nào, em muốn rời khỏi tôi, em muốn cuộc sống tự do tự tại như vậy nhưng luôn bị tôi cản trở, tất cả tôi đều hiểu. Em luôn cảm thấy giằng vặt khi ở bên tôi, luôn bài xích tôi, luôn né tránh tôi. Em có phải cảm thấy rất đau khổ? Cảm thấy rất thẹn đúng không? Chính Thần. Thời gian qua là tôi ích kỷ, luôn giữ em bên mình. Cả đời này có lẽ tôi sẽ không bao giờ được em tha thứ, không sao cả, tôi đáng bị như vậy. Một tháng nay khi em ở cùng ba mẹ tôi luôn theo dõi em, tôi nhìn thấy được nụ cười của em hạnh phúc ra sao khi ở bên họ, không giống như ba năm tôi giam cầm em, ngay cả một nụ cười em dành cho tôi cũng thật xa xỉ. Bao năm qua em chịu khổ đủ rồi từ nay về sau tôi mong em sẽ có một cuộc sống mà em muốn, tôi trả tự do cho em.”

Sau đó hắn quay về phía cậu, ánh mắt không thể che đi hết sự bi thống, giây phút này tưởng chừng trôi qua rất lâu. Tựa như không thể áp chế bản thân mình hắn lập tức quay mặt về phía cũ.

“Chính Thần còn lời cuối cùng này tôi muốn nói, cho dù em có nhận hay không. Chính Thần, tôi xin lỗi.”

Từ đầu đến cuối Chính Thần luôn nhìn chằm chằm Lục Đình Phong không rời mắt. Chỉ với một tháng con người bá đạo, ngang tàn kia đột nhiên lại thay đổi nhanh như vậy làm cậu không kịp thích ứng. Ngày trước Lục Đình Phong trong mắt cậu chính là một kẻ tàn độc, điên cuồng, yêu cậu một cách biến thái, hắn là một gã thú, hắn từng nói mãi mãi sẽ không buông tha cho cậu, nói rằng cho dù cậu có trốn ở nơi nào cũng bắt cậu về bên cạnh hắn, hắn cũng đã từng dùng xích khóa chân cậu lại một chỗ, Lục Đình Phong vốn không thể nói những lời như lúc này được. Cậu cứ nghĩ khi một tháng kết thúc cậu sẽ theo hắn về, cùng hắn kết hôn sau đó là phải ở bên cạnh hắn cả đời nhưng hiện tại hắn lại nói những lời như vậy làm cho cậu không biết nên phản ứng ra sao. Rõ ràng là nên vui mừng nhưng không biết tại sao cậu lại rất lo lắng, lo lắng những điều mình vừa nghe chỉ là mơ, khi tỉnh mộng mọi thứ sẽ liền tiêu biến.

Vì sao hôm nay lại quyết định trả tự do cho cậu? Hay hắn lại muốn làm điều gì? Là âm mưu mới sao?

Lục Đình Phong là người không dễ dàng buông tay, Chính Thần biết rõ điều này. Nhưng có lẽ cậu vẫn chưa hiểu được hết tất cả con người của hắn. Những lần cậu tự tổn thương bản thân mình là những lần hắn cảm thấy chính mình đã sai rồi, những đau đớn cậu phải chịu hắn cảm thấy chính mình đau hơn vạn lần. Tựa như nỗi đau đã nhiều quá rồi, khiến cho hắn cũng cảm thấy mệt mỏi.

Chính Thần, vì tình yêu không được đáp trả mà tôi đã thương tổn em, ép buộc em, biến cuộc sống của chúng ta thành ra như vậy đều là tại tôi, tôi hình như đã sai rồi. Em tốt nhất là đi xa tôi một chút, đừng để tôi gặp lại em. Nếu không người như tôi sẽ không biết lại làm ra những chuyện gì nữa.

Nếu như không có tình yêu này, có lẽ mỗi người đã có một cuộc sống khác, màu sắc hơn, tươi đẹp hơn chứ không phải như bây giờ.

30. Chương 30

Tất cả lời nói của Lục Đình Phong đều là thật, thời điểm Chính Thần cùng hắn đi vào phòng khách nhìn thấy trên bàn thủy tinh có một tờ giấy đã có chữ ký sẵn, là giấy hủy hôn, chỉ cần có thêm chữ ký của Chính Thần nữa thì giữa cậu và hắn sẽ triệt để chấm dứt, nước sông không phạm nước giếng.

“Em ký đi. Khi ký xong muốn đi đâu tôi sẽ kêu người đưa đến đó, sẽ không đến phiền em nữa.”

“Điều kiện là gì?”

“Em nói gì?”

“Tôi hỏi anh điều kiện là gì? Anh là người như thế nào tôi còn chưa rõ hay sao, anh thả tôi đi chắc chắn không đơn giản như vậy.”

Khi tình yêu được cho đi quá nhiều nhưng chẳng thể nhận lại dù một chút cảm động, một mình vờn vẩn, một mình níu giữ đến một lúc nào đó tuyệt vọng sẽ lấn áp tình cảm đó, rồi cuối cùng sẽ chọn buông tay để giải thoát.

Lục Đình Phong mỉm cười nhìn cậu, khẩu khí ôn hòa nói “Phải em đoán trúng rồi. Tôi có một điều kiện.”

Đôi mắt Chính Thần dần hiện lên sự thất vọng nhìn hắn, thì ra không phải tốt lành gì. Chính Thần vẫn im lặng chờ hắn nói tiếp.

Vẫn là khẩu khí ôn hòa và nụ cười khó hiểu ấy, Đình Phong nói tiếp “Điều kiện của tôi là, sau này em phải sống thật hạnh phúc, thật vui vẻ và...”

Nói đến đây hắn giống như nghẹn lại, viền mắt đột nhiên ửng đỏ. Ánh mắt hắn rất phức tạp, Chính Thần nhìn sao cũng không thể hiểu được. Nhưng cậu lại cảm nhận rõ ràng sự bi thương ẩn nhẫn ở hắn.

Hắn dùng ánh mắt ôn nhu nhất, dịu dàng nhất, và cũng xót xa nhất đối với cậu. Cậu nói cuối cùng khiến hắn phải rất lâu mới nói ra chính là:

“Đừng tha thứ cho tôi.”

...

Lâm Chính Thần rời khỏi căn nhà đã giam mình ba năm qua. Người đã kiềm hãm cuộc sống cậu ba năm qua chính là Lục Đình Phong, hôm nay người trả tự do cho cậu cũng chính là hắn.

Cuộc sống đôi khi có những điều thật kì lạ biết bao.

Người từng nói sẽ trói chặt bên mình đến hết đời vậy mà hôm nay lại để cậu đi.

Người từng dùng những người cậu yêu thương nhất của cậu để uy hiếp cậu nhưng hôm nay lại buông tha cho cậu.

Người từng nói sẽ đợi cậu yêu hắn nhưng hôm nay lại yêu cầu cậu không được tha thứ cho hắn.

Tình yêu đôi khi lại khiến con người thật khó hiểu, cũng khiến con người thay đổi đến khó ngờ.

Gió nhẹ thổi đến mang theo hương vị của cỏ cây, hương vị của cuộc sống và hương vị của tự do. Chính Thần hít một hơi thật sâu rồi sau đó nhanh chóng lên xe rời đi, không một lần ngoảnh mặt về căn nhà lớn kia thêm một lần nào nữa.

Xe này là của Đình Phong chuẩn bị cho cậu, hắn nói sẽ đưa Chính Thần đến nhà ba mẹ cậu sau đó ngay lập tức sẽ rời đi.

Điều thứ nhất cậu sẽ làm chính là tìm ba mẹ, sau đó tìm một nơi khác cho họ sống, hoặc về quê hoặc một nơi yên bình nào đó. Còn điều thứ hai là tìm Chu Thiện, để giải thích cho những gì đã qua và cũng muốn cùng anh tiếp tục những gì còn đang dang dở.

Nhưng, khi đến tìm Chu Thiện lại nghe tin anh ấy đang nằm viện vì tai nạn giao thông một tháng trước, Chính Thần sau khi hay tin thật sự chấn động đến mức không còn quan tâm đến cái gì, ai nói cái gì an ủi cái gì cũng không nghe thấy nữa. Lúc được biết ngày cụ thể Chính Thần liền biết ngày xảy ra tai nạn chính là ngày Chu Thiện đến nhà của Lục Đình Phong tìm cậu.

Đêm đó mưa rất to, Chu Thiện như người mất hồn đi dưới mưa, không để ý đèn xanh đèn đỏ cứ thế mà đi qua nên đã bị một chiếc xe đâm phải, vì não bị chấn thương nghiêm trọng nên đã trở thành người thực vật.

Nhìn thấy anh nằm bất động trên giường bệnh Chính Thần không khỏi đau lòng.

...

Lâm Chính Thần xin được một công việc thời vụ ở một siêu thị nhỏ gần bệnh viện. Buổi sáng sẽ đi làm, khi tan làm sẽ đến bệnh viện đối ca với người nhà của Chu Thiện để chăm sóc anh.

Người thực vật chỉ nằm một tư thế trong một thời gian dài nên cơ thể rất dễ mỏi và đau nhức, nên Chính Thần ngoài kể chuyện cho anh còn hay xoa bóp cho anh. Chính Thần tin rằng chỉ cần có lòng tin và sự kiên nhẫn cậu sẽ chờ được ngày anh tỉnh dậy.

Hôm nay được tan làm sớm, Chính Thần liền mua một số trái cây và hoa Chu Thiện thích rồi đến bệnh viện. Lúc đẩy cửa vào liền nhìn thấy đang có người đến thăm Chu Thiện, mà người này cậu không nghĩ đến sẽ lại xuất hiện ở đây nên bước đi cũng nhanh chóng khựng lại.

Nghe thấy tiếng động người đàn ông đang ngồi trên ghế cạnh giường bệnh liền đứng dậy, xoay người nhìn Chính Thần. Không nhanh không chậm nói.

“Xin lỗi đã làm phiền, tôi chỉ muốn đến thăm một chút rồi đi ngay”

Người đàn ông mặc âu phục trang nhã, bộ dáng thanh lịch, cẩn thận quan sát biểu tình gương mặt cậu. Chính Thần không nói gì, đi lướt qua đặt trái cây lên bàn, thay bó hoa vừa mua vào bình.

“Nếu như có khó khăn gì...”

“Không cần”

Chính Thần cắt ngang lời của người kia, xoay người đối diện với hắn. Chính Thần không muốn mắc nợ hay nhận bất cứ thứ gì của người này, chung quy là không muốn có bất kỳ liên quan gì đến hắn.

Giữa cậu và hắn vẫn còn một thứ vẫn chưa giứt khoát được, đó chính là thù hận.

“Vậy tôi về đây.”

Chính Thần không nhìn hắn, cũng không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ đứng đờ đờ một chỗ.

“Tôi có điều này muốn nói với anh”

Bước chân liền dừng lại, xoay người lần nữa nhìn cậu.

Thật ra từ lâu cậu luôn nghĩ trong lòng cứ ôm một mối hận không buông thật sự rất khó chịu, không chỉ người bị hận phải chịu giằng vặt ngay cả người hận cũng sẽ giằng vặt không ít. Mặc dù đã không thể hàn gắn lại như ngày xưa nữa nhưng cậu vẫn muốn giữa họ tốt nhất không nên có bất cứ loại tình cảm nào để trói buộc, ngay cả thù hận. Để đưa ra quyết định này cậu đã suy nghĩ rất lâu và cậu sẽ không hối hận.

Lần này Chính Thần nhìn thẳng lấy hắn, nghiêm túc và kiên nghị nói với hắn.

“Tôi tha thứ cho anh”

Lục Đình Phong bất ngờ không nói thành lời.

Vào khắc đó Chính Thần nhìn thấy nước mắt của Lục Đình Phong đang rơi xuống.

End.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-toi>